

Les 1: Wegwijzers

September 28-oktober 4

Deel I: Overzicht

Lezen: Johannes 2:1–11; 5:1–9; 5:10–16

Laten we dit kwartaal bij het begin van onze studie ‘Thema's in het evangelie van Johannes’ een paar biografische feiten in gedachten houden die Johannes onderscheiden van de andere drie evangelienschrijvers. Johannes was de jongste van de drie schrijvers, leefde het langst en schreef zijn verslag later dan de andere auteurs dat deden. Johannes introduceert zichzelf bescheiden en indirect als ‘deze leerling.’¹ Onder zijn medediscipelen stond hij bekend als ‘de leerling van wie Jezus veel hield.’² Deze verwijzing kan worden weergegeven als ‘de leerling van wie Jezus bleef houden,’ wat nog sterker is dan de verleden tijd ‘hield van.’

Met deze achtergrond voor ogen zouden we er goed aan doen ook de betekenis van Johannes' naam te overwegen. Johannes betekent letterlijk en toepasselijk ‘de Heer is genadig.’ Genadig zijn kan ook ‘liefdevol zijn’ betekenen. Johannes, de apostel van de liefde, schreef veel over deze deugd in zowel zijn evangelie als zijn brieven, waarbij hij naar zichzelf verwees als de leerling ‘van wie Jezus veel hield.’³ Suggereert dit vers, en andere soortgelijke verzen uit het Evangelie van Johannes, dat Jezus partijdig was ten opzichte van Johannes en meer van hem hield dan van de andere leerlingen? Helemaal niet! Goddelijke liefde is overvloedig en beschikbaar voor iedereen. Het was niet zo dat Jezus het meest van Johannes hield, maar eerder dat Johannes' hart meer open en ontvankelijk was voor Jezus en zijn liefde.

Johannes wilde dat alle anderen hun harten wijd open zouden stellen voor Christus en in Hem zouden geloven als de ware messias en de goddelijke Zoon van God. Dus direct na zijn inleidende opmerkingen begint Johannes met het eerste wonder, waarin Jezus in Kana water in wijn verandert. Ben jij ooit getuige geweest van een authentiek wonder (in tegenstelling tot de zogenaamde wonderen die in religieuze media worden uitgebeeld)? Waarom was het zo belangrijk voor Jezus om wonderen te verrichten? Is Hij net zo bereid om zulke machtige wonderen te doen door de bediening van zijn volgelingen vandaag de dag? Deze week gaan we op zoek naar antwoorden op deze laatste twee vragen.

Deel II: Commentaar

Johannes laat zien dat Christus, door het verrichten van vele tekenen en wonderen, goddelijke macht bezat. Deze wonderen wijzen de weg naar de enige weg die naar het eeuwige leven leidt. Johannes zinspeelt op slechts een paar van deze wonderen - idealiter genoeg om zijn publiek te overtuigen om de ware verzekering van verlossing te accepteren en ernaar te leven. Je kunt niet anders dan je afvragen wat voor ontelbare wonderen Johannes had gezien maar niet had opgetekend. Johannes getuigt van de waarheid: ‘Jezus heeft in het bijzijn van zijn leerlingen nog veel meer tekenen verricht, die niet in dit boek staan, maar deze zijn opgeschreven opdat u gelooft dat Jezus de messias is, de Zoon van God, en opdat u door te geloven leven ontvangt door zijn naam.’⁴

Je zou je kunnen afvragen ‘Wat is een teken?’ En wat is het verschil tussen een teken en een ‘wonder?’ Het woord ‘wonder’ komt van het Latijnse *miraculum*, wat letterlijk betekent dat iets ‘van goddelijke oorsprong’ is, iets ‘om je over te verwonderen’ of iets om ‘zeer verbaasd over te zijn.’

¹ Johannes 21:23

² Johannes 21:20

³ Johannes 13:23

⁴ Johannes 20:30-31

Er zijn twee Griekse termen in het Nieuwe Testament die worden gebruikt om te beschrijven wat wij wonderen noemen. *Dunamis* is de eerste term, die letterlijk wordt geïnterpreteerd als ‘kracht’, waar we de woorden *dynamiet*, *dynamisch* en *dynamiek* vandaan halen - allemaal verwijzingen naar iets krachtigs. In wezen kenmerkt *dunamis* een wonder als een demonstratie van de goddelijke macht van Christus in deze wereld. Christus bezit werkelijk de macht om zijn Woord uit te spreken en het wordt volbracht.

Aan de andere kant verwijst het tweede woord, *semeion*, of een teken, naar de autoriteit van Christus. Deze term helpt ons om het wonderbaarlijke werk van Christus te begrijpen als een vertoning van zijn goddelijke autoriteit in de wereld, in het bijzonder in het onderwerpen van de macht van kwade krachten. Christus heeft inderdaad de autoriteit om demonen te bevelen te vertrekken, en dat doen ze ook.

Waarom verrichtte Jezus zoveel wonderen? Ten eerste deed Hij ze om in bepaalde menselijke noden te voorzien. Er zat altijd een geestelijke dimensie bij van vergeving en herstel. In de tweede plaats verrichtte Jezus nooit wonderen om de menselijke nieuwsgierigheid te bevredigen, in tegenstelling tot veel hedendaagse wonderdoeners. Hij verrichtte zijn wonderen altijd om mensen in nood bij te staan. ‘Zomin nu [tijdens de verzoeken door Satan] als later tijdens zijn aardse leven heeft Hij een wonder voor zichzelf gedaan. Al zijn wonderen waren ten gunste van anderen.’⁵

Ten derde dienden de wonderen van Christus om duidelijk bewijs te leveren voor de waarachtigheid van zijn goddelijke boodschap en missie voor de verloren mensheid. Toen Jezus de zoon van de weduwe uit de dood opwekte, riepen de mensen uit dat God zich over zijn volk had ontfermd.⁶ Dat was een expliciet bewijs van zijn ware messiaschap. Ten vierde dienden zijn wonderen als de vervulling van profetieën uit het Oude Testament, die overeenkwamen met wat Gods aartsvaders en profeten over Hem hadden voorspeld.

Het wonder in Kana (Johannes 2:1–11)

Het is interessant om op te merken dat het eerste wonder van Jezus werd verricht in de context van het huwelijk, dat Hij voor het eerst in de hof van Eden had ingezegend. Waarom denk je dat Jezus' eerste wonder over het huwelijk ging? Het huwelijk heeft invloed op alle aspecten van ons bestaan. Satan weet hoe belangrijk het huwelijk is en daarom probeert hij disfunctioneren en verwarring te zaaien in onze huizen, kerken, scholen en de samenleving als geheel. Het huwelijk en hoe het in onze samenleving wordt gezien, is niet altijd bijbels of volgens Gods plan. Tegenwoordig duren huwelijken in de Verenigde Staten gemiddeld zes jaar.

Ongetwijfeld benadrukte Jezus door het wonder in Kana het cruciale belang van het huwelijk en zegende Hij het door zijn aanwezigheid. Door op deze manier het huwelijk goed te keuren, leert Jezus ons dat Hij het middelpunt van elke bruiloft moet zijn om het huwelijk tot een succes te maken, want als we Hem op de eerste plaats zetten in ons leven, dan laat Hij zijn liefde overvloeien naar onze partners en ook naar anderen. Dit eerste wonder is dus zeer toepasselijk op onze postmoderne cultuur en zou iedereen moeten aanmoedigen om terug te gaan naar het voorbeeld van degene die het heeft ontworpen en gezegend. Laten we dan onze Schepper en Verlosser uitnodigen om alle aspecten van afspraakjes, verkering en het huwelijk te ordenen en te zegenen zodat ze resulteren in de grootst mogelijke zegen voor de mensheid en zijn Naam eer aandoen.

Voor Zijn eerste wonder had Jezus kunnen kiezen voor een spectaculaire opstanding uit de dood voor een grote menigte Joodse leiders en hoogwaardigheidsbekleders. Maar in plaats daarvan koos Hij voor een eenvoudige bijeenkomst in een kleine stad en ontmoette Hij de nederige mensen daar waar ze

⁵ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 89

⁶ Zie Lucas 7:16

waren, in hun dagelijkse bezigheden.

Jezus, ons belangrijkste voorbeeld, begaf zich onder de mensen om hen te verheffen en hen te zegenen, zoals zout zich mengt met alle soorten voedsel en het transformeert tot iets dat onze goedkeuring kan wegdragen. ‘Hij [Jezus] bereikte de harten van het volk door zich onder hen te begeven als Eén die hun welzijn zoekt. . . Hij kwam hen tegen in hun dagelijks werk en stelde belang in hun aardse belangen.’⁷ Bovendien: ‘Wij mogen de omgang met anderen niet schuwen. Wij moeten ons niet van anderen afzonderen. Om iedereen te ontmoeten waar hij is, moeten wij ze opzoeken waar zij zich bevinden.’⁸

We zien Christus' methode om mensen te bereiken - hen verheffen en zegenen - zelfs terug in het veranderen van water in wijn. Het water zou gezien kunnen worden als een voorstelling van onze doop in Christus, en het pure, ongegist druivensap als zijn vergoten bloed voor onze verlossing. Bovendien verving Jezus de gegiste wijn, die de zintuigen van de mensen afstompte, door het frisse en verkwikkende druivensap dat hen weer bij zinnen bracht.

Het wonder bij het bad van Betzata (Johannes 5:1-9)

Vaak gaat lichamelijke ziekte gepaard met de schending van spirituele wetten. Ons menselijk mechanisme is een geïntegreerde en onderling verbonden creatie. Wat de ene dimensie beïnvloedt, heeft ook effect op de andere. Maar we moeten oppassen dat we niet oordelen of anderen veroordelen door alle lichamelijke kwalen toe te schrijven aan de moedwillige overtreding van Gods wet, want alle mensen zijn ooit bezweken onder de zonde. Het is kwetsend en ontmoedigend voor de lijdens aan de zonde om te horen dat zij het verdienen wat hen treft. Net als Jezus zou onze tedere en sympathieke houding het moeten winnen van onze impuls om alles recht te zetten voordat we helpen. Jezus laat dit principe in actie zien in het verhaal van de wonderbaarlijke genezing van de verlamde man bij het bad van Betzata.

Het is bemoedigend en leerzaam dat Jezus zich niet bezighoudt met een kritische analyse van de oorzaken van de verlamde toestand van de man. Heeft hij niet 38 lange jaren geleden onder deze invaliderende ziekte? Waarom nog meer schuld en lijden toevoegen? Als volgelingen van Christus moeten we ons richten op oplossingen voor problemen, niet alleen op de problemen. Deze man leek de meest ellendige en hopeloze rond het bad van Betzata, dus koos Jezus hem om te laten zien dat Hij zijn goddelijke kracht wilde gebruiken om de meest hulpelozen te helpen.

Merk op dat Jezus de man in dit geval niet vroeg of hij geloofde of niet, maar alleen of hij wilde genezen. Toen gebod Jezus de man om op te staan, zijn bed te dragen en te lopen. De man twijfelde niet en wachtte niet om beter te worden; hij handelde onmiddellijk naar het bevel van Jezus. Zo moeten ook wij, ongeacht de tegenslagen van onze schijnbaar hopeloze lichamelijke en geestelijke uitdagingen, opkijken naar Jezus en leven. Hoe lang en hard we ook op andere plaatsen naar het antwoord hebben gezocht, het antwoord staat naast ons in de vorm van onze liefdevolle Heiland.

Overweeg en neem Gods antwoord op allerlei verlamdende kwalen ter harte: ‘Wacht niet tot u voelt dat u genezen bent. Geloof zijn woord en het zal in vervulling gaan. . . Welke verkeerde gewoonte u ook mag hebben, welke hartstocht door langdurige gewoonte ziel en lichaam bindt, Christus kan en wil u daarvan bevrijden.’⁹

⁷ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 116

⁸ Idem, blz. 117

⁹ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 159-160

Harde harten (Johannes 5:10–16)

Een hard hart, als het lang gekoesterd wordt, leidt tot een verhard hart. De harten van de farizeeën waren vanaf het begin tegen Jezus gericht, simpelweg omdat Hij niet in hun religieuze mal paste en zich niet hield aan de strengheid en de details van hun rituelen en tradities. Daarmee negeerden ze opzettelijk de grotere kwesties van verlossing. Toen ze voor het wandelende wonder stonden van de eens hopeloze en hulpeloze man die tientallen jaren niet kon lopen en die zojuist door Jezus was genezen bij het bad van Betzata, zagen de leiders de voor de hand liggende reden voor blijdschap over het hoofd. De leiders die getuige waren van de genezing van de verlamde man waren volledig geobsedeerd door de sabbatregels.

Daarom ondervroegen ze hem hardhandig over het feit dat hij zijn matras op de sabbat droeg, zoals Jezus hem had opgedragen. Ze waren boos dat de man zijn bed droeg, maar ze dachten niet aan het lijden of het welzijn van deze man, die zich jarenlang niet had kunnen bewegen en die zich nu met de kracht van een jeugdige voortbewoog. Maar Jezus, de ontwerper en Heer van de sabbat, verrichtte opzettelijk vele wonderen op de sabbatdag om overduidelijk te maken dat deze speciale dag bedoeld was als een zegen voor de mensheid en niet als een last of een vloek.

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze dan:

1. Hoe vinden we balans in het gegeven in de wereld te zijn, maar niet van de wereld te zijn?
2. Wat betreft onze bespreking over wonderen, hoe begrijpen we het verschil en de overeenkomst tussen *dunamis* en *semeion*? Welke voorbeelden vinden we in elk van de wonderen van Christus? Past het wonder van het uitdrijven van demonen in de categorie van *semeion*? Leg uit.
3. Wat zijn enkele van de gevaren als we onwrikbaar en dus intolerant worden in onze eigen meningen? Hoe behoeden we onszelf voor de dwaasheid om te vertrouwen op onze eigen ideeën en de geest van de wet te negeren, die het grotere geheel vormt? Hoe zou jij reageren op de uitspraken: ‘Mijn manier of geen manier’, of ‘Ik heb een besluit genomen. ‘Breng me niet in de war met feiten’?

Les 2: Goddelijke wonderen

Oktober 5-11

Deel I: Overzicht

Lezen: Johannes 9:1–34; 11:1–44; 6:14

Denk opnieuw na over het verbazingwekkende feit dat de goddelijke en eeuwige Zoon van God zichzelf leegmaakte en God in het vlees werd. Deze verbazingwekkende realiteit wordt overvloedig onderbouwd in de Schriftteksten. Onze beperkte menselijke vermogens worden absoluut op de proef gesteld als we deze grenzeloze realiteit proberen te bevatten. Om ons hierbij te helpen heeft God zijn uiterste best gedaan om ons deze bijbelse waarheid tot verlossing zo goed mogelijk te laten begrijpen.

Deze week zullen we drie wonderen nader bekijken die een duidelijk bewijs vormen voor de goddelijkheid van Christus. Deze wonderen leveren zeker extra bewijs dat Jezus meer was dan slechts een mens. Neem bijvoorbeeld zijn gedaanteverandering op de berg, waar zijn binnenste kring van drie leerlingen getuige was van zijn verblindende, goddelijke glorie. ‘Voor hun ogen veranderde Hij van gedaante, zijn gezicht straalde als de zon en zijn kleren werden wit als het licht.’¹⁰ Bovendien werd dit wonder duidelijk bevestigd door de herrezen Mozes en de verheerlijkte Elia.

Of wie kan de goddelijkheid van Jezus in het wonder van het voeden van de vijfduizend ontkennen? Zo'n fenomeen was uniek, ongekend in de geschiedenis. Sommigen geloofden, maar vreemd genoeg geloofden anderen niet, ondanks het duidelijke bewijs. Het is tragisch dat koppigheid en trots hen ertoe brachten om duisternis te zien in plaats van het Licht van de wereld, dat daar voor hen stond. De grote IK BEN, met wie de door hun vereerde profeet Mozes bekend was, woonde onder hen, maar zij verzetten zich tegen het ontvangen van Hem als hun messias.

Het tijdelijke brood in het voeden van de vijfduizend was bedoeld om de aandacht van de mensen te richten op Christus, het Brood des Levens, dat niet alleen lichamelijk leven geeft en in stand houdt, maar ook eeuwig leven. Als we verder nadenken over de ‘IK BEN’-uitdrukking binnen de context van het evangelie van Johannes, realiseren we ons dat Johannes vooral aandacht had voor de goddelijke voorstelling van God zoals die aan Mozes bij het brandende braambos werd geopenbaard: ‘Toen antwoordde God hem: "Ik ben die er zijn zal.”’¹¹ Jezus paste deze titel direct op zichzelf toe, in uitspraken als 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven'¹² en 'Ik ben de opstanding en het leven.'¹³ (Johannes 11:25).

In Johannes 9:1–34 is de goddelijke kracht van Jezus ook zichtbaar in de genezing van een blinde man en vooral, zoals duidelijk wordt in Johannes 11, in het verbazingwekkende wonder van de opstanding van Lazarus. In het commentaargedeele zullen we deze twee wonderen nader uitwerken.

Deel II: Commentaar

Wat een geweldige gebeurtenis zal het zijn wanneer we Jezus' gezicht zien en ons sterfelijke vlees wordt getransformeerd, gevormd naar zijn eigen onsterfelijke, glorieuze lichaam! We zullen Hem kennen, zijn liefde ervaren en een eeuwigheid in zijn aanwezigheid doorbrengen, zonder ooit het thema van zijn weergaloze liefde uit te putten of zijn eeuwige aard volledig te doorgronden.

¹⁰ Matteüs 17:2

¹¹ Exodus 3:14

¹² Johannes 14:6

¹³ Johannes 11:25

‘Hij moet wel de profeet zijn’ (Johannes 6:14)

Toen Christus de vijfduizend aanwezigen voedde met de weinige en eenvoudige ingrediënten van de lunch van een jongen, werd door degenen die dit wonder meemaakten gezegd: ‘Hij moet wel de profeet zijn die in de wereld zou komen.’¹⁴ Die woorden gaan terug naar de woorden van Mozes, die wees op een type van Jezus: ‘Hij zal in uw midden steeds weer een profeet laten opstaan, een profeet zoals ik. Naar hem moet u luisteren.’¹⁵

Het is redelijk om Mozes als een type van Jezus te zien. Mozes en Jezus lijken bijvoorbeeld op elkaar in hun missie om mensen te bevrijden uit hun slavernij. Van alle bijbelse personages komt Mozes het dichtst bij Jezus in zijn bediening van voorbede. Nadat Israël in de woestijn in opstand kwam tegen God door het gouden kalf te aanbidden, bood Mozes aan om in hun plaats te sterven, om hun plaatsvervanger te zijn. In Exodus 32:32 lezen we het ontroerende verslag van Mozes' smeekbede aan God om de levens van zijn opstandige volk te sparen. Mozes spreekt tot God en zegt: ‘Schenk hun vergeving voor die zonde. Wilt U dat niet, schrap mij dan maar uit het boek dat U geschreven hebt.’

Mozes' zelfopofferende toewijding aan zijn eigenzinnige volk en zijn pleidooi om in de plaats van anderen te sterven is bewonderenswaardig. Maar zo'n genadig aanbod kan de zonde niet vergeven en de straf ervoor, de dood, niet verzachten, want alleen het offer van de goddelijke ‘profeet’ Jezus kan zo'n onmogelijke taak volbrengen. Alleen Jezus bezit de vereiste gerechtigheid en het leven om onze zonde en dood te vervangen.

De genezing van de blinde man (Johannes 9:1–34)

Zoals we vorige week zagen in het verhaal over de verlamde man, verkeerde hij 38 jaar lang in die hopeloze toestand. Maar de blinde man in Johannes 9 was ‘blind vanaf zijn geboorte.’¹⁶ Stel je voor dat je nooit de kans zou hebben om iets of iemand te zien!

Bovendien leed deze arme blinde man niet alleen lichamelijk, maar ook spiritueel, mentaal en emotioneel. De publieke perceptie was dat degenen die ziek waren in de samenleving leden door hun eigen zonden of de zonden van hun ouders. De blinde man werd wijsgemaakt dat niet alleen anderen hem als schuldig beschouwden, maar dat ook God hem ongunstig bekeek.

Deze misvatting leefde ook bij de leerlingen, vandaar de vraag: ‘Rabbi, hoe komt het dat hij blind was toen hij geboren werd? Heeft hij zelf gezondigd of zijn ouders?’¹⁷ In hun verlangen om schuldigen aan te wijzen, waren ze verwant aan veel goedbedoelde maar misleide christenen van vandaag. Op een vergelijkbare manier probeerden de misleide vrienden van Job hem de schuld te geven van zijn vreselijke tragedie en ziekte. Laten we van hun fouten leren. Waarom volgen we in plaats daarvan niet het voorbeeld van Jezus door ons te richten op de oplossing en niet op het probleem? Hij kwam niet naar deze wereld om te veroordelen, maar om te redden.¹⁸

Het antwoord van Jezus tilde de visie van zijn leerlingen op zijn missie naar een hoger niveau. God wilde de blindheid van deze man gebruiken om zijn machtige genezingskracht te openbaren. Bovendien was dit wonder bedoeld om te openbaren dat Christus de gever van eeuwig leven en wijsheid is, die mensen inspireert met het licht van zijn waarheid en verlossing. Christus verbond zijn werk met het licht van de dag door te zeggen: ‘Zolang het dag is, moeten we het werk doen van Hem

¹⁴ Johannes 6:14

¹⁵ Deuteronomium 18:15

¹⁶ Johannes 9:1

¹⁷ Johannes 9:2

¹⁸ Zie Johannes 3:17

die Mij gezonden heeft; straks komt de nacht en dan kan niemand iets doen. Zolang Ik in de wereld ben, ben Ik het licht voor de wereld.’¹⁹

Hoe veelzeggend en ironisch dat de religieuze leiders, met hun fysieke zicht intact, koppig weigerden om het licht te zien dat Christus om hen heen scheen. Zo hulden ze zichzelf moedwillig steeds dieper in geestelijke duisternis totdat hun blindheid voor het ware licht onomkeerbaar was. Daarentegen stelde de openheid van de blinde man voor het licht van Christus hem niet alleen in staat om lichamelijk te zien met zijn ogen, maar stelde hem ook in staat om het verlichte geestelijke inzicht te krijgen dat nodig was om Jezus te herkennen als de Zoon van God, die alleen aanbedding waard is.

Jezus had deze blinde man onmiddellijk kunnen genezen. Maar om zijn eigen wijze redenen wilde Hij dat de getroffen man deelnam aan zijn eigen genezingsproces. Nadat Hij speeksel had gebruikt om klei te maken, smeerde de Heiland het brouwsel op de ogen van de blinde man. De handen die de zalf maakten en aanbrachten waren handen van de Genezer en Schepper zelf, die de aarde en de sterren vorm gaf. De blinde man, aldus met klei gezalfd, gehoorzaamde de woorden van Christus en ging onmiddellijk naar het badhuis van Siloam om zich te wassen. Na het wassen werd hij onmiddellijk genezen. Vergelijk dit verhaal met het verhaal van Naäman, generaal van het Syrische leger, uit het Oude Testament. Naäman kreeg van de profeet Elia de opdracht om zich zeven keer in de Jordaan te wassen om van melaatsheid genezen te worden. Eerst maakte Naäman hevig bezwaar. Maar toen gaf hij toe, waste zich en werd op wonderbaarlijke wijze gereinigd.

De vochtige klei bevatte geen magische ingrediënten; alleen Christus was de werkelijke genezer. De Verlosser gebruikte de substantie simpelweg in dienst van zijn eigen kracht. We kunnen ook beargumenteren dat Jezus eenvoudige remedies gebruikte om het gebruik ervan bij genezing aan te moedigen. ‘Toch maakte Christus gebruik van eenvoudige hulpmiddelen uit de natuur. Hoewel Hij geen gebruik maakte van geneesmiddelen, hechtte Hij zijn goedkeuring aan het gebruik van eenvoudige en natuurlijke middelen.’²⁰

Is Jezus vandaag de dag net zo in staat en bereid om te genezen, ogenblikkelijk of geleidelijk, door middel van directe wonderen en eenvoudige remedies? Hoe moeten wij als zijn vertegenwoordigers deelnemen aan zijn genezingsbediening? Denk eens na over deze geïnspireerde uitspraak: ‘Hij is nu even bereidwillig om de zieken te genezen als tijdens zijn verblijf op aarde. De dienstknechten van Christus zijn zijn vertegenwoordigers waardoor Hij zijn werk doet. Hij wil door middel van hen zijn genezende kracht uitoefenen.’²¹

De opstanding van Lazarus (Johannes 11:1–44)

Jezus zei tegen Marta: ‘Ik ben de opstanding en het leven. Wie in Mij gelooft zal leven, ook wanneer hij sterft.’²² Merk opnieuw op dat Jezus het goddelijke ‘IK BEN’ gebruikt om te benadrukken dat Hij niet alleen leven geeft, maar dat Hij het Leven zelf is. Deze belofte garandeert de vervulling ervan wanneer Jezus terugkeert om zijn geliefden mee naar huis te nemen. Zij die in Christus slapen zullen in een fractie van een seconde worden gewekt bij de opstanding, alsof er geen tijd is verstreken.

Zij die in Jezus rusten, rusten alsof ze al uit de dood zijn opgewekt, want zij delen al in het eeuwige leven en de eeuwige bestemming van Christus. Jezus bevestigde deze glorieuze realiteit door zijn discipelen te verzekeren: ‘Ik leef en ook jullie zullen leven.’²³ Jezus is zowel het leven zelf als het

¹⁹ Johannes 9:4-5

²⁰ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 685-686

²¹ Idem, blz. 685

²² Johannes 11:25

²³ Johannes 14:19

Leven en de Levengever. Als we in deze bijbelse waarheden geloven, zouden we echt geen angst voor de dood moeten hebben. In zijn eerste brief herhaalt Johannes deze waarheid: ‘God heeft ons eeuwig leven geschonken en dat leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven. Wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet.’²⁴

Deze glorieuze hoop is wat de wereld wanhopig nodig heeft, want niemand bezit leven behalve Christus. Hij is de enige die de perfecte oplossing is voor de ondergang van de mensheid. Deze waarheid is het beste nieuws ooit en we moeten staan te popelen om het te delen met een stervende wereld! ‘In Christus is het oorspronkelijke, echte, aan niets anders ontleende leven. . . De godheid van Christus is de garantie van eeuwig leven voor de gelovige.’²⁵

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. Denk eens na over de bijbelse term ‘profeet’. Waarom verwijst de Bijbel naar Jezus als profeet? Deze benaming kan sommige mensen in verwarring brengen omdat Hij niet zomaar een profeet was. Moslims geloven bijvoorbeeld dat Jezus een profeet is. Wij geloven echter dat Hij meer is: Jezus is ook de goddelijke Zoon van God en de Redder van de wereld.
2. Mozes diende als een type van Christus in Zijn voorbede voor Gods opstandige volk. Christus deed voorbede voor degenen die Hem kruisigden. Wie in het boek Handelingen komt het dichtst bij Jezus in de voorbede voor zijn vijanden? Hoe kan zo'n parallel ons leren hoe we naar onze vervolgers moeten kijken?
3. Waarom is geestelijke blindheid ongeneeslijk, tenzij God tussenbeide komt?
4. Jezus zei dat de zonden van de ouders niet de oorzaak waren van de blindheid van de man. Hoe verenig je die uitspraak met de tekst uit Exodus 20:5, waar staat: ‘Als ouders Mij haten en zondigen, roep Ik hun kinderen daarvoor ter verantwoording, tot in het derde en vierde geslacht.’
5. Hoewel het overduidelijk is uit Johannes 14:19 en 1 Johannes 5:11, 12 dat we de zekerheid van verlossing in Christus hebben, waarom is het dan een uitdaging om deze zekerheid in ons leven te verwezenlijken? Hoe verklaren we de angst van een gelovige voor de dood?

²⁴ 1 Johannes 5:11-12

²⁵ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 440

Les 3: Het achtergrondverhaal: proloog

Oktober 12-18

Deel I: Overzicht

Lezen: *Johannes 1:9–13; 1:14, 18; 17:1–5*

Meer dan waar ook in de Schrift verkondigt het Evangelie van Johannes vrijmoedig, precies en krachtig, de waarheid dat Jezus God is. Als eeuwige God gaat Jezus vooraf aan de schepping. De geliefde discipel staat zo diep stil bij het thema van Jezus' goddelijkheid om de kosmische waarheid te belichten dat het Woord vlees is geworden.

Zoals Mozes het Oude Testament begint met het bevestigen van de waarheid van de Schepping, zo doet Johannes dezelfde verkondiging in het Nieuwe Testament. Zo verenigt het thema van de Schepping - en haar Schepper, het Woord, dat God is - zowel het Oude als het Nieuwe Testament. Door zijn evangelie vanaf het begin in de schepping te verankeren, biedt Johannes een theologisch anker voor elke andere discussie die volgt.

Voor Johannes was het onderwerp van Jezus als Schepper van vitaal belang, omdat Satan, de grote misleider, de waarheid van de goddelijkheid van Christus en zijn gelijkheid met God haatte. Tegen het einde van de eerste christelijke eeuw drongen op subtiële wijze duistere ketterijen de kerk binnen. Gnostische ketteren bevestigden de realiteit van Jezus' goddelijkheid en verspreidden twijfel over zijn ware incarnatie in het vlees. Dit gevaarlijke fenomeen deed zich ongeveer drie decennia na het schrijven van de synoptische evangeliën voor. Als gevolg hiervan bracht het ontmoediging onder de gelovigen en verlaagde het hun spirituele moreel.

De eerste 18 verzen van Johannes' evangelie vormen een proloog voor de rest van zijn evangelie. Ze bieden een onwankelbare, beknopte en compacte theologische verklaring over de goddelijkheid van Christus. Christus het Woord is God en is dat altijd geweest. Hij is de Schepper en het Leven en de Lichtgever; toch werd Hij een menselijk wezen, geboren uit God, en demonstreerde Hij zijn liefde, genade en glorie voor zijn schepping.

Deel II: Commentaar

Het goddelijke *Logos* (Woord) in Johannes 1:1 wordt gebruikt om Gods expressieve wil en creërende macht te beschrijven. Door schepping en openbaring, laat God zijn karakter zien en zijn daden zoals we die in de Bijbel tegenkomen. En nu openbaart God zichzelf door de menswording van zijn Zoon. Er hoeft in onze gedachten geen enkele twijfel te zijn ten aanzien van Gods liefde voor ons, aangezien Hij zichzelf manifesteerde in Jezus.

Weet je nog hoe de Heer Filippus antwoordde toen hij vroeg om de Vader te tonen? Jezus zei: 'Ik ben nu al zo lang bij jullie, en nog ken je Me niet, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Waarom vraag je dan om de Vader te mogen zien?'²⁶

'Door onder ons te komen wonen, zou Jezus God bekend maken aan mensen en engelen. Hij was het Woord Gods, Hij maakte Gods gedachten bekend.'²⁷ Deze uitdrukking van Gods karakter bestond, zo vertelt Johannes ons, al vanaf het allereerste begin. Wat bedoelt Johannes met de woorden 'In het begin'? In de Griekse tekst ontbreekt het bepaalde lidwoord 'het', zoals toegevoegd door de *King James Version* en andere vertalingen, die de betekenis van het woord 'begin' specifieker maken. Het ontbreken van het bepaalde lidwoord in het Grieks impliceert geen bepaalde tijd, als zodanig, die kan

²⁶ Johannes 14:9

²⁷ Ellen White, Jezus – de

worden vastgesteld of berekend, maar eerder een ondefinieerbare tijd die verder reikt dan enig begin. Met andere woorden, het Woord, Jezus, was er altijd al, voordat er enige schepping was.

Het Woord is mens geworden (Johannes 1:14, 18)

Logos kan worden opgevat als waarheid, ideaal bestaan, perfect denken en uitdrukking. In het Griekse denken was *logos* een etherisch begrip, dat boven de mensheid zweefde zonder in de mens te wonen. Christus, het Woord, was geen vaag filosofisch concept, maar een echte en tastbare realiteit die gezien en aangeraakt kon worden. Hij was inderdaad uniek, enig in zijn soort, de goddelijke Zoon van God.

Toen Christus mens werd naar onze gelijkenis (maar niet gelijk aan ons), verhulde zijn menselijkheid zijn goddelijkheid; toch bleef Hij volledig God. Hij werd inderdaad gelijk aan ons om met ons mee te voelen, maar Hij bleef anders dan wij om ons te verlossen. Wat een verbazingwekkende daad van goddelijke afdaling om zichzelf te vernederen en mens te worden! We kunnen dit mysterie van goddelijke liefde niet volledig bevatten, maar we moeten het van harte waarderen en omarmen. In veel wereldreligies probeert de mens tevergeefs op te stijgen naar de zogenaamde ‘goden’; maar in het christendom daalt God feitelijk af naar ons niveau om ons te ontmoeten waar we zijn.

In Johannes 1:14 is het exacte, en enige, bijvoeglijk naamwoord dat Jezus beschrijft het Griekse woord *monogeen*, vertaald als ‘eniggeboren’, wat letterlijk uniek betekent. Deze uniciteit is zo belangrijk en onmisbaar dat onze verlossing ervan afhangt. Want zonder dat zouden we voor altijd veroordeeld zijn tot de dood in onze zonden in plaats van verlost door de gerechtigheid en het leven van de eniggeboren Zoon van God.

Het woord ‘verwekt’²⁸ is in de loop van de geschiedenis van het Christendom verkeerd toegepast op manieren die nooit door de Bijbel bedoeld zijn - namelijk dat de Zoon op een onbepaald en ver verwijderd tijdstip, voordat er iets geschapen was, verwekt of geschapen werd door de eeuwige Vader. Maar deze opvatting is misleidend. Christus was werkelijk de oorsprong en de Schepper van alle dingen, niet een geschapen wezen. Johannes beweert zonder enige aarzeling dat Christus God was, en met God, vanaf de eeuwigheid: ‘Alles is door hem ontstaan. Zonder hem zou er niets zijn.’²⁹

Ja, het mysterie van de menswording is moeilijk te doorgronden, omdat de oneindige God ons eindige verstand probeerde te bereiken om ons te verlossen. En om ons te redden ging God tot het uiterste door zijn enige Zoon op te offeren. Deze daad was werkelijk radicaal. Christus vernederde zichzelf vrijwillig, werd mens en stierf voor de zondige mensheid. Hij veranderde vrijwillig zijn eeuwige natuur om onze menselijkheid voor altijd te behouden. In plaats van volledig goddelijk te blijven, is Hij nu zowel volledig goddelijk als volledig menselijk. Wat een tastbare demonstratie van zelfopofferende liefde voor het hele universum om te zien!

De mensgeworden Zoon van God ‘woonde’ onder ons.³⁰ ‘Woonde’ is de vertaling van het Griekse woord *skenoo*, wat letterlijk betekent dat Hij bij ons ‘introk’. Dit begrip gaat terug naar Exodus 25:8, waarin God tegen Mozes zegt: ‘De Israëlieten moeten een heiligdom voor Mij maken, zodat Ik te midden van hen kan wonen.’ Het idee dat God er voortdurend naar verlangt om bij ons te zijn, is een van de belangrijkste thema's van de hele Bijbel. God wil geen tijdelijke bewoner zijn, maar een permanente. Daarom is de in de hemel gegeven naam van de mensgeworden God ‘Immanuel’, God met ons.

²⁸ Johannes 1:14, 18. In moderne Nederlandse vertalingen wordt dit woord niet gebruikt, maar eerder een uitdrukking in de betekenis als ‘van de Vader afkomstig’.

²⁹ Johannes 1:3, BGT

³⁰ Johannes 1:14

Wat zo fascinerend is aan deze realiteit is de eer die God ons geeft door bij ons te wonen. Een tastbaar teken dat iemand bij ons wil zijn, is dat deze persoon van ons houdt. Zie je, *agape* liefde zoekt altijd saamhorigheid, en daarom is het zo logisch dat Jezus zijn leerlingen beloofde: ‘Wanneer Ik een plaats voor jullie gereedgemaakt heb, kom Ik terug. Dan zal Ik jullie met me meenemen, en dan zullen jullie zijn waar Ik ben.’³¹ Deze prachtige realiteit zou ons moeten vervullen met heilige vreugde en vertrouwen om zijn aanwezigheid hier te ervaren, zodat we voor altijd in volmaaktheid met Hem in de hemel kunnen wonen.

Het horen, of niet horen, van het Woord (Johannes 1:9–13)

Onze subkop hier kan ook anders geformuleerd worden als ‘het Woord zien of niet zien’. Het lijkt dwaas om het licht dat ons verlicht te ontkennen; evenzo is het irrationeel om oren te hebben om te horen en ze niet te gebruiken. De stem van de waarheid is luid en duidelijk, maar mensen kiezen ervoor om doof te blijven; zo wordt het glorieuze licht van het evangelie overal om ons heen uitgestraald, maar mensen omarmen de duisternis. In een heel reële betekenis is dit fenomeen onderdeel van het mysterie van de ongerechtigheid.

Dergelijke rebellie herinnert ons aan Gods verbazing vanwege onbegrijpelijke verkeerde keuzes die zijn volk maakt. ‘Nee, die geboden zijn heel dicht bij u, in uw mond en in uw hart; u kunt ze volbrengen. . . Ik roep vandaag hemel en aarde als getuigen op: u staat voor de keuze tussen leven en dood, tussen zegen en vloek. Kies voor het leven, voor uw eigen toekomst en die van uw nakomelingen.’³² Rebellie tegen Gods licht en leven door te kiezen voor duisternis en dood, is niet niets anders dan het navolgen van Lucifers tragische voorbeeld.

Terugkerende thema’s – geloof/ongeloof

God heeft al zijn schepselen keuzevrijheid gegeven zodat ze Hem vrijelijk kunnen liefhebben. Maar vaak misbruiken ze deze vrijheid tot hun eigen schade. Sommigen gaan zo ver dat ze zeggen dat elke keuze, fout of goed, prima is, zolang we maar kiezen. Zij beweren immers dat de dood van Christus aan het kruis hen keuzevrijheid geeft en immuniteit voor de gevolgen ervan.

Maar zo'n manier van denken is gevaarlijk, want het moedigt mensen aan om onzorgvuldig met hun keuzes om te gaan. De reden dat Jezus aan het kruis stierf was om ons te redden van onze zonden en ons leven te geven. Keuzevrijheid werd aan de mensheid toegekend vóór het kruis en gaat terug tot de Hof van Eden. Dus, terwijl de vrijheid om te kiezen altijd beschikbaar is voor de mensheid, moeten we diegenen in het dal van de beslissing aanmoedigen om te kiezen wat juist is in Gods ogen. Sommigen zeggen dat de uitkomst niet zoveel uitmaakt omdat alle verdwaalde kinderen uiteindelijk naar God terugkeren. Maar velen doen dat niet, hoewel God altijd bereid is de dwalenden te vergeven en hen bij zichzelf terug te brengen, wanneer zij ervoor kiezen in Hem te geloven.

Terugkerende thema’s – Glorie (Johannes 17:1–5)

Jezus wist dat zijn uur gekomen was en was klaar om het kruis onder ogen te zien. Maar Hij verwachtte ook de vreugde en de glorie die Hem te wachten stonden. De gezamenlijke missie van verlossing die Vader en Zoon van voor de grondlegging van de wereld waren overeengekomen, stond

³¹ Johannes 14:3

³² Deuteronomium 30:14, 19

op het punt om succesvol te worden uitgevoerd. Satan zou spoedig beslissend verslagen worden aan het kruis.

In Zijn heldhaftige werk om hen die in Hem geloven te redden, daalde Christus af naar het diepste punt om vervolgens in heerlijkheid te worden opgewekt. Paulus getuigt van dit feit als hij zegt dat ‘Hij [Christus] [heeft] zich vernederd en werd gehoorzaam tot in de dood – de dood aan het kruis. Daarom heeft God Hem hoog verheven en Hem de naam geschonken die elke naam te boven gaat.’³³ Zie je hoe Paulus de vreugde en de schaamte in de verlossende daad van Christus tegenover elkaar zet? We kunnen dus zeggen dat het ingrijpen van Christus op redding voor de wereld een glorieuze ervaring was, ondanks de schande die Hij aan het kruis doorstond. ‘Laten we daarbij de blik gericht houden op Jezus, de grondlegger en voltooiër van ons geloof: met de vreugde voor ogen die voor Hem in het verschiep lag, heeft Hij het kruis verdragen en de schande ervan aanvaard, en heeft Hij zijn plaats ingenomen aan de rechterzijde van de troon van God.’³⁴

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. Wat betreft het Woord: Hoe vertegenwoordigden de woorden van Christus (het Woord) Hem toen Hij hier in deze wereld was?
2. Word je wel eens overvallen door twijfels over het karakter van God de Vader? Waarom, of waarom niet? Denk goed na over Jezus' woorden aan Filippus, dat Hem zien hetzelfde is als de Vader zien. Hoe kunnen deze woorden jouw twijfels wegnemen?
3. Hoe verhouden de betekenissen van ‘uniek’ en ‘verwekt’ zich tot de unieke verlossing die ons in Christus wordt aangeboden?
4. Christus zal zijn menselijke natuur voor eeuwig behouden. Hij heeft inderdaad zijn eeuwige natuur voor altijd veranderd door totaal menselijk en totaal goddelijk te worden. Hoe beïnvloedt deze realiteit je leven nu en je hoop voor de toekomst?
5. Als we zouden geloven dat Jezus, in plaats van ons van onze zonden te redden, stierf om ons keuzevrijheid te geven, wat zou dan het effect van deze denkwijze zijn op het maken van cruciale beslissingen in zaken van gehoorzaamheid en ongehoorzaamheid? Sommigen denken dat God neutraal is als het aankomt op onze besluitvorming. Als dat zo zou zijn, hoe verzoen je deze opvatting dan met Gods aansporing om de juiste beslissingen te nemen?
6. Over schaamte en glorie: Hoe verzoen je de twee concepten in het leven en de bediening van Christus? Heb je ooit ervaren dat je beschaamd werd omwille van Christus? Hoe kan deze ervaring leiden tot eer voor God?

³³ Filippenzen 2:8-9

³⁴ Hebrëeën 12:2

Les 4: Christus, de Messias: getuigen

Oktober 19-25

Deel I: Overzicht

Lezen: *Johannes 1:35–39; 1:43–46*

Jezus, de Bron van alle waarheid, verlichtte de wereld met het licht van de waarheid. Op deze manier vergrootte Hij de mate van licht voor iedereen die in deze wereld geboren werd. Ondanks de overvloed aan overtuigend bewijs kozen sommigen in de tijd van Christus ervoor om zich in duisternis te hullen. In hun vooroordelen en trots wilden ze geen waarheid horen en geen licht zien. God is verdrietig als dit gebeurt, maar in zijn liefde laat Hij ons onze keuzes maken, zelfs de verkeerde.

Deze les zal het getuigenis van enkele ooggetuigen van Jezus belichten, zoals Johannes de Doper en zijn twee leerlingen - Andreas en Johannes. We zullen ook het ooggetuigenverslag van Filippus en Natanaël bekijken, en de getuigenis van Nicodemus, een farizeeër en een vooraanstaand lid van het Sanhedrin, die zijn hart openstelde voor het licht van Gods waarheid. Zijn getuigenis belooft sterk en overtuigend te zijn omdat hij veel riskeerde door tegen zijn machtige collega's in te gaan. In zijn nachtelijk gesprek met Jezus spraken de lippen van Christus de mooiste belofte van de Bijbel uit: 'Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.'³⁵

Terugkomend op de ooggetuige Johannes moeten we ons afvragen: Waarom zou Johannes de Doper, die door het volk zeer gerespecteerd en bewonderd werd, iets anders aan de wereld geven dan een waar getuigenis over Jezus? Johannes vatte het hele evangelie samen in zijn bevestiging dat Jezus inderdaad het voorspelde 'lam van God [was] dat de zonde van de wereld wegneemt',³⁶ een profetie die nu inderdaad voor de ogen van de mensen in vervulling ging. Zouden we, geconfronteerd met de getuigenissen van zulke ooggetuigen, er niet volledig van overtuigd moeten zijn dat Christus onze levende Redder en Heer is?

Deel II: Commentaar

Het getuigenis van Johannes de Doper

De Joden in de tijd van Christus hadden hun eigen ideeën over de komende messias en ze waren er onvermurwbaar in dat alles in hun keurig verpakte schema's paste. Ze vermoedden dat Johannes de Doper misschien een messias-type was, maar hij getuigde dat hij slechts een voorloper van de ware messias was, profetisch door God gezonden om de weg voor Hem te bereiden. Kort daarna wees Johannes op Jezus als 'het lam van God'. Maar Jezus en zijn offer voor onze zonden kwamen niet overeen met de verwachting van de Joodse leiders van een koninklijke aardse messias, die hun onderdrukkers zou verslaan en over hen en uiteindelijk over de wereld zou heersen.

Tegenwoordig hebben sommige sceptici ook niet veel respect voor het bijbelse concept van opoffering. Ze wijzen op het offer van Christus om hun onverschilligheid te rechtvaardigen. Deze sceptici zeggen dat Jezus zijn bloed niet hoefde te vergieten om de zondige mensheid te redden, omdat Hij ons eenvoudigweg had kunnen redden door zijn liefde te tonen en door wonderen te verrichten. Maar het leven, zo vertelt de Bijbel ons, zit in het bloed, en de verloren mensheid had het leven nodig dat in de Zoon zit. Engelen hadden deze prestatie niet namens de mensheid kunnen verrichten omdat zij het leven lenen van de bezitter van het leven. Waarom zou God anders ontelbare offers van onschuldige dieren hebben bevolen als Hij niet wilde wijzen op de noodzaak van het onschuldige

³⁵ Johannes 3:16

³⁶ Johannes 1:29

bloed van Christus voor de vergeving van zonde en het geven van eeuwig leven?

Daarom zei Johannes zonder omhaal: 'Ik ben niet de messias.' Ook was hij niet het licht, maar hij was een getuige van de vervulling van bijbelse profetie. Tweemaal bevestigt Johannes dat Jezus het lam van God is, de vervulling en bekroning van het offersysteem. Hij bracht deze waarheid aan de menigte op het moment dat hij een glimp van Jezus opving en hij bevestigde die waarheid aan twee van zijn eigen leerlingen.³⁷

Johannes de Doper, ooggetuige van de doop van Jezus, hoorde de stem van de Vader verkondigen dat Jezus zijn geliefde Zoon was in wie Hij zijn vreugde vond. Ook de heilige Geest daalde neer en bleef op Jezus terwijl God Johannes doordrong van de goddelijkheid van de verlosser. Daarom zei Johannes: 'Dat heb ik gezien, en ik getuig dat Hij de Zoon van God is.'³⁸ Tegenover deze verkondiging kun je je afvragen hoeveel meer bewijs een scepticus nodig heeft om te geloven. Helaas, als iemand er altijd voor kiest om te twijfelen, dan hult hij zichzelf in een waas van duisternis.

De twee leerlingen van Johannes (Johannes 1:35–39)

De twee leerlingen van Johannes de Doper, Andreas en Johannes, de evangeliëschrijver, hadden de prediking van Johannes over de vervulling van profetieën uit het Oude Testament in Christus al gehoord. Dus toen hun leraar hun aandacht op Jezus vestigde, de grote leraar die voor hen stond, geloofden ze en wilden ze Hem volgen. Andreas en Johannes hadden, net als de farizeeën, kritisch en veroordelend kunnen zijn over elk woord en elke beweging van Jezus, maar zij kozen ervoor te geloven in de overtuiging van de Geest. Ze moeten ook hebben vertrouwd op de oprechtheid en waarachtigheid van het onweerlegbare bijbelse getuigenis van Johannes de Doper.

Je kunt je afvragen: hoe weten we dat de tweede leerling waarnaar wordt verwezen de Johannes was van wie Jezus veel hield? Andreas wordt specifiek bij naam genoemd, maar Johannes, mogelijk te bescheiden of terughoudend om zichzelf bij naam te noemen, is inderdaad die tweede leerling. Andreas was degene die zijn broer Petrus aan Jezus voorstelde. Andreas, Petrus en Johannes waren de eerste drie mannen die de kern vormden van de oorspronkelijke twaalf leerlingen. 'Ze verlieten Johannes en zochten Jezus op. Een van hen was Andreas, de broer van Simon, de ander was de latere evangelist Johannes. Zij waren Jezus' eerste discipelen.'³⁹

Blijkbaar waren deze twee leerlingen, Andreas en Johannes, zeer geïnteresseerd in het messiasschap van Jezus en de verbazingwekkende waarheid die Hij hen zou bieden. Let op hun veelzeggende antwoord op Jezus' vraag toen ze Hem begonnen te volgen. 'Wat zoeken jullie?' vroeg Hij. Tegen alle verwachtingen in informeerden zij naar zijn verblijfplaats.

'Waar verblijft U?'⁴⁰ Ze waren niet alleen geïnteresseerd in het volgen van Jezus; ze wilden bij Hem blijven om meer over zijn missie te leren. En ze bleven de rest van de dag bij Hem en leerden verbazingwekkende dingen over Hem. Hoe zit het met ons vandaag? Willen we alleen maar geloven in Jezus, maar niet bij Hem blijven? Genieten we van zijn gezelschap? De enige manier om ons leven te veranderen is door op Hem gericht te zijn, zoals Johannes zijn leerlingen had opgedragen.

Filippus en Natanaël (Johannes 1:43–46)

Van Andreas, Johannes en Petrus gaan we nu naar Filippus en Natanaël. Filippus merkte dat zijn vriend Natanaël enigszins bevooroordeeld was en zeker niet goedgelovig, en hij probeerde hem met

³⁷ Zie Johannes 1:29, 36

³⁸ Johannes 1:34

³⁹ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 105

⁴⁰ Johannes 1:38

meer overtuigend bewijs van Mozes en de profeten te overtuigen van de Messias. Toen Natanaël aarzelde om te geloven toen hij hoorde dat Jezus uit Nazaret kwam, debatteerde of argumenteerde Filippus niet met hem, maar nodigde hem eenvoudigweg uit om zelf te komen kijken.⁴¹ Merk op dat Jezus dezelfde benadering gebruikte met Andreas en Johannes toen Hij hen uitnodigde om zelf te komen kijken.

Tijd doorbrengen met Christus heeft iets krachtigs en het verandert ons. We kunnen met anderen debatteren en argumenteren over theologie en filosofie ten gunste van de waarheid, maar uiteindelijk is ons getuigenis het meest effectief wanneer we hen vriendelijk en oprecht uitnodigen om Jezus zelf te ontdekken. In ons getuigenis moeten we ons richten op de prioriteit om anderen te helpen Jezus persoonlijk te leren kennen, en dan kunnen veel bezwaren of twijfels verdwijnen. Het onderwijzen van leerstellingen is zeker belangrijk, maar we moeten beginnen met Jezus als het hart van alle kennis.

Het is belangrijk om het contrast op te merken tussen hoe Natanaël Jezus zag en hoe Jezus hem zag. Natanaël classificeerde Jezus als niet goed, alleen maar omdat Hij uit Nazaret kwam. Helaas doen wij soms hetzelfde met anderen. We stoppen ze in bepaalde hokjes op basis van nationaliteit, ras, cultuur of andere verschillen die we zien. In tegenstelling tot Natanaëls eerste beoordeling, was Jezus bevestigend naar deze aanstaande leerling. Toen Jezus hem zag, zei Hij: ‘Dat is nu een echte Israëliet, een mens zonder bedrog.’⁴² Dat was een werkelijk bemoedigende opmerking die hem ertoe bracht om meer over deze Nazarener te weten te komen. Toen Natanaël getuige was van Jezus' profetische gave, geloofde hij meteen. ‘Rabbi, U bent de Zoon van God! U bent de koning van Israël!’⁴³

Het getuigenis van Nicodemus (Johannes 3:1–21)

Johannes onderscheidt zich in zijn verslag over Jezus als de evangelieschrijver die stilstaat bij de persoonlijke ontmoetingen die Jezus had met bepaalde individuen, zoals Nicodemus en de Samaritaanse vrouw. In de ontmoetingen die Jezus had, had Hij geen voorkeur voor het ene type mens boven het andere. In plaats daarvan probeerde Jezus op een zinvolle manier om te gaan met iedereen die ontvankelijk was voor de waarheid, of het nu ging om een hoog aangeschreven Joodse leider zoals Nicodemus of een verachte Samaritaanse vrouw.

Nicodemus was een farizeeër en een belangrijk lid van het sanhedrin, het hoogste juridische systeem in het Judaïsme, het dichtst bij de wetten van thuis. Het woord ‘sanhedrin’ komt van het Griekse woord *sunedrion*, wat letterlijk ‘een raad’ betekent. De raad bestond uit 71 leden, verdeeld in drie afdelingen. Volgens Matteüs 27:41 zaten die afdelingen als volgt in elkaar:

1. Hogepriesters (de heersende hogepriesters, gepensioneerde hogepriesters en familieleden van de hogepriesters). Deze afdeling bestond voor het grootste deel uit sadduceeërs.
2. Schriftgeleerden (voornamelijk farizeeërs).
3. Ouderlingen, vertegenwoordigers van belangrijke aristocratische families.

Het kantoor van de hogepriester was corrupt geworden en werd door Rome met regelmaat doorverkocht aan de hoogste bidder.

De Griekse naam van Nicodemus betekent letterlijk ‘overwinnaar over de mensen.’ Hij was bekend om zijn rijkdom en had zich ook onderscheiden als leraar. Hij voelde een sterke drang om Jezus te ontmoeten vanwege alle ongebruikelijke dingen die hij over Hem had gehoord. Maar hij moest

⁴¹ Johannes 1:46

⁴² Johannes 1:47

⁴³ Johannes 1:49

voorzichtig zijn. Hij kon niets doen dat zijn medeleiders zou beledigen en dat onherroepelijke schade zou aanbrengen aan hun relaties met hen. Toch kon Nicodemus het sterke bewijs van Jezus als messias niet negeren. Daarom ontmoette hij Jezus in de avond of nacht en kon hij verzekerd zijn van wat privacy en een rustig één op één gesprek met Jezus. Jezus ontmoet ons waar we zijn in onze geestelijke reis. Het maakt Hem niet uit hoe we tot Hem komen, zolang het maar met een oprecht hart is.

Nicodemus had de mogelijkheid de geestelijke moed van Jezus' onbezoedelde karakter en integriteit te testen. Het gevolg was dat Nicodemus op een later moment Jezus tegen het sanhedrin verdedigde, toen men Hem daar zonder wederhoor wilde veroordelen, zoals we kunnen lezen in Johannes 7:51. Let op de vooruitgang in de ervaring van Nicodemus met Jezus: hij ontmoette Hem privé en hoorde over ware bekering; hij verdedigde hem voor het sanhedrin; en uiteindelijk was hij moedig genoeg om te helpen het lichaam van Jezus van het kruis te halen.

Deel III: Toepassing

Denk na over het onderstaande en beantwoord:

1. Denk na over de bevestiging van God de Vader ten aanzien van zijn Zoon toen deze gedoopt werd. Zou het mogelijk kunnen zijn dat God naar jou kijkt en dezelfde dingen zegt als die Hij over zijn Zoon zei, dat jij zijn geliefde zoon of dochter bent waar Hij heel blij mee is? Lees de bemoedigende passage uit Jezus – de wens der eeuwen nog eens op blz. 105. Bespreek. Hoe pas je de bevestiging uit deze paragraaf toe in je dagelijks leven en welk verschil maakt dat?
2. Denk aan de woorden van Johannes ten aanzien van Jezus: 'Daar is het lam van God, dat de zonden van de wereld wegneemt.'⁴⁴ Welk verschil zou het maken als we eerst gericht waren op het afkomen van onze zonden, vervolgens Jezus aannemen en op die manier de twee gedachten uit de tekst omdraaien? Leg uit.
3. Op welke manier helpt de ontmoeting van Nicodemus met Jezus jou om effectief te getuigen aan invloedrijke mensen in de maatschappij?
4. Vergelijk en contrasteer het effectieve getuigenis van Christus aan Nicodemus met zijn benadering van Natanaël. Wat kan je van beide voorbeelden leren?

⁴⁴ Johannes 1:29

Les 5: Het getuigenis van de Samaritanen

Oktober 26 - november 1

Deel I: Overzicht

Lezen: *Johannes 4:1–15; 4:16–26; 4:27–42*

De Samaritanen werden veracht door hun Joodse bureu. De Joden hadden een nog grotere hekel aan Samaritanen dan aan hun Romeinse onderdrukkers. De Samaritanen werden gezien als corrupt, oneerlijk en moesten tegen elke prijs vermeden worden. Daarom vermeden reizigers uit de regio Galilea de kortere route naar Jeruzalem, die via Samaria liep. In plaats daarvan namen ze de langere route door Perea.

De problemen met de Samaritanen begonnen toen Tiglat-Pileser III (745-727 v. Chr.) het grootste deel van de inwoners van Israël gevangen nam en ze meenam naar Assyrië om zich daar te vestigen. Deze Israëlieten behoorden tot de zogenaamde tien verloren stammen van Israël. Om de depopulatie te voltooiën leidde de nieuwe leider van Assyrië, Sargon II (722-705 v. Chr.) zelfs nog meer bewoners van het noordrijk in ballingschap.

Om het Assyrische rijk te verenigen werden inwoners van Assyrië en de regio's van Mesopotamië naar Israël gestuurd om het land opnieuw te bevolken. Deze nieuwkomers mengden zich met de achtergebleven bevolking van Israël, zowel religieus als raciaal. Dit is uiteraard maar een zeer beknopte samenvatting van de gebeurtenissen die destijds plaatsvonden. Andere negatieve incidenten die later plaatsvonden, zoals die van de Samaritanen die probeerden de herbouw werkzaamheden van teruggekeerde ballingen te verhinderen, droegen bij aan de verergering van het probleem en zorgden voor nog meer raciale spanningen tussen Samaritanen en Joden.

Deel II: Commentaar

De vrouw bij de bron (Johannes 4:1–15)

In zijn ontmoeting met de Samaritaanse vrouw, ging Jezus in tegen gangbare gebruiken en de strikte traditie onder de Joden om deze vrouw te winnen voor zijn rijk. Jezus stond haar bijvoorbeeld een privé ontmoeting toe, al was ze een vrouw uit Samaria. Hij vroeg haar om een gunst, sociaal gezien totaal onaanvaardbaar, aangezien de Joden niets te maken wilden hebben met dergelijke verachtte en 'onreine' mensen, vooral vrouwen.

In de cultuur van die tijd opende de vraag om een gunst, en het ontvangen ervan, de deur tot vriendschap en verplichtte de ontvanger tot het verlenen van een wederdienst. De vrouw leek geschokt dat Jezus, een Jood, haar, een verachtte Samaritaanse vrouw, om een gunst vraagt, waarmee een relatie wordt aangegaan. Haar antwoord is dan ook: 'Hoe kunt U, als Jood, mij om drinken vragen? Ik ben immers een Samaritaanse.'⁴⁵

Het is interessant te zien dat de taken die de vrouw wilde doen, ongedaan blijven. Het was de bedoeling dat zij een kruik water mee terug zou nemen naar haar dorp Sichar. Maar in haar opwinding over haar verbazingwekkende ontdekking ten aanzien van het Levenswater, liet ze de waterkruik achter. Ze had de bedoeling Jezus' dorst te lessen door Hem water aan te bieden, maar het kwam er niet van omdat ze zo'n haast had om weg te komen. Toen de leerlingen van Jezus terugkwamen met voedsel om zijn honger te stillen waren ze hogelijk verbaasd dat Hij geen trek meer had.

'Het achterlaten van haar kruik sprak duidelijke taal en vertelde wat de indruk van zijn woorden was geweest. Het diepe verlangen van haar hart was om het levend water te bezitten, en zij vergat waarom

⁴⁵ Johannes 4:9

ze naar de put was gekomen. Zij vergat de dorst van de Heiland, die ze had willen stillen.⁴⁶ Jezus was diep geraakt dat deze verachte vrouw haar hart opende voor Hem als de langverwachte messias. Deze reactie was veel beter dan bij veel mensen van zijn eigen volk, die hun geest voor Hem sloten. Jezus was zo geraakt in het doen van zijn Vaders werk van het terugwinnen van mensenlevens voor het koninkrijk van de hemel, dat Hij zijn lichamelijke honger en dorst verloor. Hij werd verzadigd door hemels water en voedsel.

Soms is ons getuigenis aan andere mensen gedaan uit plichtsbef en wordt het gezien als sleur. Maar getuigen zou een verademing moeten zijn, wanneer de geest van Christus uit ons hart vloeit. Dan wordt het werk van het hart in plaats van hard werken. Voor degenen die deze christocentrische getuigenis ervaren is het werkelijk een overvloed van de Geest die uit het menselijk hart stroomt op spontane wijze. Daarom zei Jezus tegen zijn verbaasde leerlingen: ‘Mijn voedsel is: de wil doen van Hem die Mij gezonden heeft en zijn werk voltooiën.’⁴⁷

De openbaring van Jezus (Johannes 4:16–26)

We zien een overeenkomst tussen de reacties van de Samaritaanse vrouw en Nicodemus na het horen van de waarheid die Christus sprak. Het illustere lid van het sanhedrin probeerde af te wijken van het cruciale onderwerp van zijn wanhopige nood voor geestelijke bekering. In plaats daarvan veinsde Nicodemus onkunde over de betekenis van Christus’ woorden en probeerde de ervaring van wedergeboorte terug te brengen tot een letterlijke geboorte uit de baarmoeder. Op dezelfde manier veranderde de verachte vrouw uit Sichar van onderwerp in een poging haar overtuiging dat Jezus de messias was te onderdrukken. Ze verschoof het gesprek met Jezus tot een actueel vraagstuk over de juiste plaats om te aanbidden.

Jezus bracht haar vriendelijk maar duidelijk terug naar de cruciale kwestie van de erkenning dat Hij de messias was die voor haar stond. Hij herinnerde haar er ook tactvol aan dat haar samengevoegde religie van heidendom en Jodendom niet leidde tot de ware aanbidding van God, want Hij is de Geest en de bron van waarheid. Christus zei tegen haar: ‘God is Geest, dus wie Hem aanbidt, moet dat doen vervuld van Geest en waarheid.’⁴⁸ Met andere woorden, ware aanbidding die tot verlossing leidt, gaat niet zozeer over een plaats, maar om de persoon van Christus.

Aan deze eenvoudige vrouw, een zondares met een twijfelachtig karakter, werd de gewichtige waarheid toevertrouwd dat Jezus de langverwachte messias was. De Heiland leidde de Samaritaanse vrouw geleidelijk naar de waarheid, met als hoogtepunt dat Hij haar - meer dan wie dan ook vóór zijn opstanding - eerde met de specifieke waarheid over zijn messiasschap. ‘Ik ben het, degene die met u spreekt.’⁴⁹ Op dezelfde manier moeten we geen voorkeursbehandeling tonen bij het bereiken van mensen, of ze nu rijk of arm zijn, een ‘hogere’ of ‘lagere’ sociale status hebben. Zulk onderscheid zou er voor ons niet toe moeten doen, omdat het er voor Christus niet toe deed. Iedereen met wie we in contact komen heeft één ding gemeen: hun behoefte aan vergeving en verlossing.

Het getuigenis van de Samaritanen (Johannes 4:27–42)

In de cultuur van de Joden in Jezus’ tijd was er een verplichting om gastvrijheid te beantwoorden, wat acceptabel was als de ontvanger een mede-Jood was, maar niet als hij of zij een Samaritaan was. Het ontvangen van een gunst en het wederkerig verlenen ervan bracht mensen dichter bij elkaar. Daarom

⁴⁶ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 149-150

⁴⁷ Johannes 4:34

⁴⁸ Johannes 4:24

⁴⁹ Johannes 4:26

waren de Joden helemaal tegen deze praktijk met buitenlanders. Maar Jezus oversteeg de nationale vooroordelen van de Joden, want Hij kwam om te dienen en te redden, zowel hoog als laag, zowel binnen als buiten de Joodse samenleving. Bovendien, waarom zou zo'n maatschappelijke verplichting Hem hinderen als het zijn missie was om tot het uiterste te gaan door te sterven voor de mensheid?

Jezus beoefende wederkerigheid in zijn bediening, want Hij was bereid om hulp te geven en te ontvangen. Zo'n benadering is een effectieve manier om anderen te waarderen en hen te helpen zich de moeite waard en nodig te voelen. Stel je eens voor hoe effectief deze benadering bleek te zijn bij de Samaritaanse vrouw. Jezus vroeg haar om een eenvoudige slok water, die zij kon geven, en Hij beantwoordde die vraag met het geschenk van het levenswater, dat alleen Hij kon geven. Vervolgens deelde de vrouw op haar beurt dit goede nieuws met haar volk en de hele stad kwam om Jezus te ontmoeten en in Hem te geloven.

Op dezelfde manier moet ons getuigenis zich verspreiden van één persoon naar velen in steeds bredere invloedssferen. Ook Jezus stelde zichzelf open voor anderen en stond zichzelf toe dat Hij zich ook kwetsbaar opstelde tegenover hen. Jezus nodigde uit tot intimiteit en verlangde ernaar dat mensen zorgzaam en medelevend naar Hem zouden zijn. Ellen White schrijft: 'In het huis van Lazarus had Jezus dikwijls rust gevonden. De Heiland had geen eigen huis. Hij was afhankelijk van de gastvrijheid van zijn vrienden en discipelen . . . Hij verlangde naar menselijke tederheid, voorkomendheid en genegenheid.'⁵⁰

Laten we tot slot eens kijken naar dit citaat over de wederkerigheid die Jezus ervoer met de Samaritanen van Sichar. Ook al was Hij een Joodse rabbi, 'Hij aanvaardde de gastvrijheid van dit verachte volk. Hij sliep met hen onder hun daken, at met hen aan hun tafels.'⁵¹ We vinden het vaak een uitdaging om wederkerigheid te betrachten in ons getuigenis naar anderen. Misschien omdat we ons zo gezegend voelen door de prachtige waarheden die God ons gegeven heeft, hebben we de neiging om helpers te zijn, maar staan we onszelf vaak niet toe om de ontvangers van hulp te zijn. We worden echter effectiever als we onszelf vernederen en Christus' voorbeeld van geven en ontvangen in praktijk brengen.

Deel III: Toepassing

Beantwoord onderstaande vragen:

1. Welke belemmeringen voor ons getuigenis komen we tegen in onze intermenselijke contacten met anderen, zoals burens, collega's en vrienden? Welke rol spelen verschillende talen, raciale achtergronden, culturele gewoonten en economische status in ons getuigenis? Hoe kan God ons helpen om zulke obstakels te overwinnen? Hoe kan het voorbeeld van Jezus ons hierbij helpen? Denk eraan dat Jezus een perfect bestaan in de hemel achterliet om elk probleem en elke zondige praktijk die de mensheid heeft geteisterd onder ogen te zien.
2. Overweeg de volgende situatie: gemeenteleden willen geen evangelisatie of getuigenis doen omdat ze bang zijn dat nieuwkomers in de kerk mogelijk de eredienstpraktijken waaraan ze gewend zijn, zullen veranderen. Hoe zou je reageren op deze uitdaging?
3. Denk aan je favoriete hobby. In hoeverre ga je zo op in het plezier dat je eraan beleeft dat je vergeet te eten? Op dezelfde manier, hoe kan Christus' voorbeeld van getuigenis aan de Samaritaanse vrouw ons bewegen van het domein van plicht naar het domein van genot?

⁵⁰ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 434

⁵¹ Idem, The Ministry of Healing, blz. 26

4. Hoe reageren we als de heilige Geest ons overtuigt van waarheid, gerechtigheid en zonde, vooral als het gaat om dingen die we willen negeren? Zijn we net zo geduldig als de Samaritaanse vrouw was in het luisteren naar Jezus die de 'rest van het verhaal' vertelt, zodat we vervolgens genezen en hersteld kunnen worden?
5. Herinner je een voorval of een voorzienigheid waarin God jou gebruikte om één persoon te beïnvloeden om Hem te aanvaarden en voor Hem te leven. Hoe beïnvloedde dat contact andere personen of zelfs grotere groepen mensen? Neem deze week de tijd om je ervaring met een of meer mensen te delen.

Les 6: Andere getuigenissen over Jezus

November 2-8

Deel I: Overzicht

Lezen: Johannes 1:32–36; 6:51–71; 5:36–38; 7:37–53

In deze les onderzoeken we verder het getuigenis van Johannes de Doper. Johannes was niet in de war of twijfelde niet aan de identiteit van Christus. Bij elke gelegenheid wees Johannes op Jezus als de Zoon van God en als de belichaming van de vervulde profetie. Johannes was in geen geval een politicus die de menigte naar de mond praatte; hij was juist toegewijd aan de geopenbaarde waarheid van Gods koninkrijk, ongeacht of die waarheid door de meerderheid van het volk werd geaccepteerd of niet. Johannes was zelfs bereid om alleen en standvastig te staan voor de waarheid waarvan hij zeker wist dat die van God afkomstig was.

Deze week leren we ook dat de waarheid verdeeldheid teweegbrengt en bepaalt wie haar met een open geest en een nederig hart zal ontvangen.

Deel II: Commentaar

De nederigheid van geest van de Doper

Johannes de Doper verdween niet onmiddellijk en volledig van het toneel van de geschiedenis nadat hij zijn cruciale en profetische rol als voorloper van de messias had vervuld. Johannes was echt toegewijd aan de missie van Christus; niets behalve gevangenschap en martelaarschap kon hem van zijn werk afhouden. Zijn voorbeeld van radicale toewijding aan de zaak van Christus zou ons moeten inspireren om ook vasthoudend te blijven in zijn zaak.

Johannes was onwankelbaar loyaal en kende zijn eigen grenzen en rol in relatie tot Christus. Dit soort realisme en nederigheid laat geen jaloezie of concurrentie toe. Johannes verklaarde onomwonden: 'Ik ben de messias niet.'⁵² Johannes wees mensen weg van zichzelf en leidde hen ertoe om zich in plaats daarvan te richten op Jezus, de 'bruidegom', degene die hij diende als zijn vriend en in wie hij zich verheugde.

Christus is degene die uit de hemel kwam, uit de schoot van de Vader, en zijn levende woorden geven eeuwig leven. Johannes, de geliefde leerling, citeert zijn vroegere leraar, de nederige Johannes de Doper, die over zichzelf zegt in relatie tot Christus: 'Hij moet groter worden en ik kleiner.'⁵³ Het toenemen van Christus en het afnemen van hemzelf worden in de juiste volgorde opgesomd.

We kunnen niet echt nederig zijn tenzij Jezus in ons leven toeneemt; Hij alleen kan het eigen ik kruisigen en van de troon van het hart verwijderen. Natuurlijk probeert Satan Johannes 3:30 in de omgekeerde volgorde te presenteren: hij moedigt mensen aan om eerst minder te worden (werken) en dan te zien hoe Jezus' genade in hun leven toeneemt. Maar zo'n poging is een geestelijke onmogelijkheid, want alleen de dominante kracht van Christus in het hart kan zichzelf onderwerpen. Met andere woorden, we moeten het spreekwoordelijke paard niet achter de wagen spannen.

Er gaat een verhaal over een jonge jongen die graag liedjes zong over Jezus, die hij met heel zijn hart liefhad. Hij bad vaak dat Jezus in zijn hart zou komen wonen en hij geloofde letterlijk dat Jezus dat

⁵² Johannes 3:28

⁵³ Johannes 3:30

zou doen. Maar hij was nieuwsgierig hoe de grote Jezus in zijn kleine lichaam kon passen. Zijn vader kon zijn vraag niet afdoende beantwoorden, maar deze kleine jongen beantwoordde zijn eigen vraag. Hij vertelde zijn vader dat Jezus zoveel groter was dan hijzelf, dat als hij Hem in zijn hart uitnodigde, Hij altijd uit hem moest steken!

Wat een ontroerend beeld van ons christelijk getuigenis! Wat borrelt er uit ons als we met mensen omgaan? Is het de Heiland of zijn we het zelf? De Heiland verlangt ernaar om op de troon van ons hart te zitten en ons leven te vullen met zijn reddende genade als een zoetgeurende geur.

Een nieuw begrip van de messias (Johannes 1:32–36)

De Doper benadrukte de agenda van het geestelijke koninkrijk van Christus: geestelijke regeneratie en persoonlijke overgave van iemands hart aan God. Johannes' boodschap stond haaks op de verwachtingen die de Joden koesterden over de messias. De bijbelse profetieën over een lijdende verlosser negerend, gingen de Joden voorbij aan zijn vernedering. In plaats daarvan richtten ze hun ambities op de hoop voor een machtige koning die hen zou bevrijden uit de slavernij van Rome en zijn heerschappij over de wereld zou uitbreiden.

Als we Johannes 1:32-36 zorgvuldig bekijken, dan zien we dat Johannes opnieuw probeerde om de Joden te herinneren aan de spirituele aard van de messias. Kijk eens naar Johannes' nadruk op de bediening van de heilige Geest toen Hij neerdaalde en op Jezus rustte en Hem de macht gaf om de gelovigen te dopen. Merk bovendien op hoe Johannes de eeuwige identiteit van Jezus benadrukt als de goddelijke Zoon van God, en ook hoe Hij het offer is, het 'lam van God', dat zijn volk zou bevrijden van de slavernij van de zonde.

De aankondiging van Johannes over de messias versterkt de noodzaak voor ons om ons te richten op wat eeuwig van aard is, in tegenstelling tot aardse dingen. Alles wat we om ons heen zien, zelfs de grootste bezittingen, zullen voorbijgaan. Maar geestelijke realiteiten zullen voor altijd blijven bestaan. We moeten in de voetsporen treden van onze vader Abraham, die 'uitzag naar de stad met fundamenten, door God zelf ontworpen en gebouwd.'⁵⁴ De verwijzing naar 'fundamenten' was bedoeld om Abraham, de vader van de gelovigen, te herinneren aan de stevigheid en duurzaamheid van Gods belofte in tegenstelling tot de tijdelijke aard van zijn nomadische leven.

Aanvaarding en afwijzing (Johannes 6:51–71)

Na het wonder van het voeden van de 5000 mensen werd de menigte plotseling opgehitst om Jezus tot koning over heel Israël te kronen. Maar Jezus koesterde geen politieke aspiraties en werd ook niet, zoals menig politicus, beïnvloed door populariteit of de publieke opinie van de meerderheid. Jezus verlangde er juist vurig naar zijn koninkrijk in de harten van de mensen te vestigen. De mensen probeerden Jezus te dwingen hun politieke plannen uit te voeren, maar Hij trok zich terug om bij zijn Vader te zijn.

De mensen wilden Jezus op hun voorwaarden accepteren en negeerden het feit dat ze Hem op zijn voorwaarden moesten aannemen. Uiteindelijk besloten ze om Hem af te wijzen omdat ze ervoor kozen om zich te richten op wat onmiddellijk en tijdelijk was. Ze keken niet voorbij deze dingen naar het grotere plaatje van de eeuwige en onzichtbare realiteit van Gods koninkrijk. Het is de neiging van het onbekeerde menselijke hart om af te wijzen wat niet past bij zijn lang gekoesterde vooroordelen. Zoals we kunnen zien, waren de mensen zo geobsedeerd door het fysieke brood dat ze verblind waren voor

⁵⁴ Hebreëen 11:10

het aanbod van Jezus' geestelijke brood, dat ze wanhopig nodig hadden voor hun verlossing.

Jezus bood zichzelf aan de mensen aan als dat geestelijke brood dat uit de hemel was neergedaald, zodat ze nooit meer honger zouden hebben. Op dezelfde manier bood Jezus zichzelf aan als het levende water aan de Samaritaanse vrouw, die van Hem het levenswater dronk, om nooit meer dorst te hebben. Voor veel andere leerlingen dan de twaalf leken Jezus' liefdevolle pogingen om het licht van de goddelijke waarheid te onthullen hun harten alleen maar te verharden in een afwijzing van die waarheid. In plaats van te proberen het te begrijpen en te geloven, verontschuldigde de mensen zich door te zeggen: 'Dat zijn harde woorden, wie kan daarnaar luisteren?'⁵⁵ En zo 'trokken veel leerlingen zich terug en gingen niet verder met Hem mee.'⁵⁶

Na die gebeurtenis keek Jezus zijn overgebleven twaalf leerlingen aan en vroeg: 'Willen jullie soms ook weggaan?'⁵⁷ Petrus, die fungeerde als spreker namens de groep, zei toen iets heel kernachtigs, geïnspireerd door de Geest: 'Naar wie zouden we moeten gaan, Heer? U spreekt woorden die eeuwig leven geven.'⁵⁸ Dit zijn geïnspireerde woorden die we in gedachten moeten houden. Er is geen plek of persoon naast Jezus waar we naartoe kunnen voor verlossing.

Het getuigenis van de Vader (Johannes 5:36–38)

Johannes de Doper getuigde meerdere keren van de realiteit van de ware messias die uit de hemel was gezonden. Maar het getuigenis van de Vader over zijn Zoon en het getuigenis van God de heilige Geest zijn ongetwijfeld het krachtigst. Bij de doop van Jezus waren alle drie de leden van de Godheid volledig betrokken. De stem van de Vader getuigde dat Jezus zijn geliefde Zoon was in wie Hij vreugde vond.⁵⁹ Bij die gelegenheid 'opende de hemel zich voor Hem en zag Hij hoe de Geest van God als een duif op Hem neerdaalde.'⁶⁰

Er was niets anders dat Jezus had kunnen zeggen of doen om zijn tegenstanders te overtuigen dan wat er op de dag van zijn doop werd gezegd of gedaan. Bovendien getuigde Johannes de Doper van de waarachtigheid van het getuigenis van de hemel. Waarom geloofden de tegenstanders van Christus dan niet in het hoorbare en zichtbare getuigenis van de Vader en de Geest namens Hem? Waarom geloofden zij niet in de goddelijke machtige werken en woorden?

Het krachtige getuigenis van de opstanding van Lazarus uit de dood had de Joodse leiders ervan moeten overtuigen dat Jezus de ware messias was. Maar in hun geestelijke duisternis zagen ze het licht van Gods waarheid niet rondom hen schijnen. Ze weigerden te geloven, welk bewijs er ook duidelijk voor hun ogen werd gelegd. In feite vonden de farizeeën, die altijd op gespannen voet staan met de sadduceeën, een geschikte gelegenheid om hun krachten te bundelen en Jezus ter dood te veroordelen. Kort daarna bad Jezus: 'Laat nu zien hoe groot uw naam is, Vader.'⁶¹ De stem van de Vader getuigde namens het offer van Christus aan het kruis: 'Ik heb mijn grootheid getoond en Ik zal mijn grootheid weer tonen.'⁶²

⁵⁵ Johannes 6:60

⁵⁶ Johannes 6:66

⁵⁷ Johannes 6:67

⁵⁸ Johannes 6:68

⁵⁹ Matteüs 3:17

⁶⁰ Matteüs 3:16

⁶¹ Johannes 12:28

⁶² Idem

Het getuigenis van de menigte (Johannes 7:37–53)

Veel gewone mensen, waaronder ook heidenen, geloofden in Jezus omdat ze getuige waren geweest van zijn machtige werken. Jezus werd erg populair onder de massa, die niet zo geleerd en dus niet zo gesloten of bevooroordeeld was als hun leiders. De moorddadige jaloezie van de leiders bereikte een kookpunt. Ze weigerden onvermurwbaar te geloven in enig bewijs voor Jezus, menselijk of goddelijk, wat er ook gebeurde.

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. Over de nederigheid van de Doper: Er is tegenwoordig zoveel egocentrisme en zelfverheerlijking in de wereld. Maar Johannes was zich bewust van wie hij was en wat zijn missie inhield. Hij probeerde nooit op de een of andere manier Jezus te overtreffen of zijn positie over te nemen; hij vond het niet erg om in de schaduw te staan zodat het ware Licht hem helder zou kunnen overschaduwen. Wat zou onze juiste houding moeten zijn als het gaat om menselijke positie of erkenning? Wat zegt het idee dat Jezus moet toenemen en wij moeten afnemen over Jezus en over ons?
2. Hoe helpt het, met betrekking tot het cruciale onderwerp van verlossing in Christus, om de krachtige getuigenissen van God, Johannes de Doper en anderen te bestuderen en van harte te geloven dat Jezus inderdaad de unieke en onvergelykbare Zoon van God is? Hoe trekt dit geloof ons naar Hem toe, in het besef dat we zonder Hem hulpeloos en hopeloos zijn?
3. Aangaande het voeden met Jezus, brood van leven, hoe pas je onderstaand advies toe in je dagelijks leven: ‘Wat voedsel is voor het lichaam moet Christus zijn voor het hart. Het voedsel doet geen dienst als wij het niet eten, als het geen deel wordt van ons lichaam. . . Wij moeten ons met Hem voeden, Hem opnemen in het leven, zodat zijn leven het onze wordt. Zijn liefde, zijn genade moeten in ons opgenomen worden.’⁶³
4. Hoe krijgen we een morele ruggengraat om voor het juiste te staan als het gaat om populariteit, de mening van de meerderheid of groepsdruk? We weten uit de Bijbel dat de meerderheid niet altijd gelijk had. Hoe maakt de steun van God en zijn waarheid ons tot een meerderheid, zelfs als we in de minderheid zijn?

⁶³ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 317

Les 7: Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven

November 9-15

Deel I: Overzicht

Lezen: *Johannes 18:38; 19:4–22; 20:19–31*

Jezus sprak met vertrouwen en zekerheid over zijn identiteit. Hij zinspeelde vaak op zijn identiteit als de vervulling van de beloofde messias en vroeg anderen om te getuigen van zijn messiasschap. Waarom was hun getuigenis ten aanzien van zijn identiteit zo belangrijk voor Jezus? Hij wilde zoveel mogelijk mensen redden voor zijn eeuwige rijk en Hij wist dat geloven in Hem de enige manier was om gered te worden van de zonde en deze gevallen wereld.

Jezus deed ook een beroep op veel van zijn ooggetuigen om hun oprechte overtuigingen te uiten over hun tastbare ervaringen met Hem. Maria's getuigenis over Jezus' offer was krachtig en betekenisvol. Haar hart was helemaal open voor Hem, zoals al onze harten dat zijn, want Jezus kent de diepte van elk hart. Zo kende Hij ook het holle en achterbakse hart van Judas.

Jezus las ook het hart van Pontius Pilatus, een heidense Romeinse gouverneur, die in sommige opzichten waarheidsgetrouwer was dan veel van Jezus' aanklagers. Jezus ontving ook het getuigenis van een twijfelaar die het bewijs van de wederopstanding van zijn Heer zelf moest zien en ervaren. Jezus had geduld met Tomas en toonde hem het duidelijke bewijs van zijn verminkte lichaam. Deze week zullen we ook de krachtigste getuige van het messiasschap van de Heiland bestuderen - Jezus zelf, die van Zijn messiaanse missie getuigt door zijn woorden van eeuwig leven en door zijn machtige daden.

Deel II: Commentaar

Terug naar Abraham

Johannes 8:56 impliceert dat Abraham een openbaring van de toekomstige messias werd getoond. Deze goddelijke onthulling van glorieuze hoop was bedoeld om te dienen als bevestiging van Gods universele verlossingsplan. Bij het zien van deze prachtige openbaring 'verheugde' Abraham zich en was 'blij'. Daarentegen hadden de Joodse leiders geen visioen nodig om de dag van Christus te zien, want zij zagen Hem en zijn machtige werken in levende lijve. In plaats van blij te zijn, zoals hun vader Abraham was, waren ze boos en klaar om Hem te doden.

Bovendien werd Abraham een praktische toepassing van dat visioen getoond, dat het grafische plan van de menselijke verlossing onthulde. Abraham diende als een type van God de Vader, en Isaak als een type van Jezus, Gods enige Zoon. Het hout voor het offer werd op Isaaks rug naar het altaar gedragen, net zoals Christus het houten kruis naar het altaar op Golgota droeg. Zowel Isaak als Jezus waren zonder enig bezwaar bereid om het offer te zijn. Het is moeilijk te geloven dat een gespierde jongeman als Isaak, in de bloei van zijn jeugd, zo gehoorzaam zou zijn, zelfs tot in de dood. Abrahams ongelooflijke geloof, maar toch pijnlijke tegenzin, in het offeren van zijn enige zoon - de zoon van de belofte - getuigde van de bereidheid van de Vader om Jezus voor de mensheid te laten sterven.

Het belangrijkste verschil tussen Jezus en Isaak was de plaatsvervanger waarin werd voorzien voor de laatste. Maar voor Jezus was die plaatsvervanger er niet. Het offer van Christus diende als vervanging voor ons allen. In het geven van zijn bloed gaf Hij zichzelf voor onze verlossing. Zijn rechtvaardigheid overtreft die van ieder mens.

Het getuigenis van Maria

Als we onze aandacht richten op het feest in het huis van Simon de farizeeër, moeten we opmerken dat Jezus de eregast is, samen met Lazarus, die Hij zojuist uit de dood had opgewekt. Maria daarentegen is geen eregast. Simon en Maria zijn een voorbeeld van contrasten. Jezus had Simon gereinigd van melaatsheid, maar Simon had Jezus nog niet toegestaan om hem te genezen van de melaatsheid van zijn zondige keuzes. Maria daarentegen gaf zich volledig over aan Jezus en stond Hem toe haar te reinigen van de melaatsheid van haar zondige verleden. Simon voelde zich, in overeenstemming met het Joodse gebruik, verplicht om Jezus te eren voor zijn genezing en dus nodigde hij Jezus uit vanwege plichtsbesef. Maar Maria was volledig toegewijd aan Jezus en verspreidde de geur van zijn liefde door het hele huis. Op het feest zalfde ze het lichaam van Christus, het lam van God dat binnenkort zou worden gedood en dat het plaatsvervangend offer was dat was gezonden om de zondige mensheid te redden.

Jezus verdedigde Maria toen zij het middelpunt van ieders aandacht werd. Judas orkestreerde een verbale aanval op haar omdat zij Jezus had gezalfd, een aanval die werd gesteund door de leerlingen. Jezus beschreef Maria's daad van toewijding aan Hem als iets wonderbaarlijks omdat ze deed wat ze kon voor Hem. Daarom, als we ons deel doen uit oprechte liefde, accepteert Jezus zo'n inspanning als ons beste offer, want Hij kent de innerlijke werking van een oprecht hart. Als we ons best doen voor Jezus, dan vindt Hij dat goed genoeg. Als het goed genoeg is voor Jezus, dan moet het ook goed genoeg zijn voor ons.

Het onbewuste getuigenis van Pilatus (Johannes 18:38; 19:4–22)

Het is verrassend en ironisch dat een heidense gouverneur in zekere zin de kant van Jezus koos en zijn onschuld verkondigde, terwijl Jezus' eigen volk, dat Hij kwam redden, Hem afwees en om zijn dood schreeuwde. Pilatus leefde en regeerde in een zeer corrupte wereld en wilde de waarheid kennen, maar hij twijfelde of die wel bestond. Dergelijke twijfels over het bestaan van de waarheid komen veel voor, vooral vandaag de dag. Waarheid wordt verkeerd geïnterpreteerd als leugens, als niets anders dan machtsspelletjes, en het licht wordt bestempeld als duisternis die gebruikt wordt om de onwetenden te onderwerpen. Bedrog wordt steeds normaler in onze samenleving. En net als Pilatus proberen we wanhopig de waarheid te kennen.

Daarom is wat Jezus tegen Tomas zei zo waar en onmisbaar voor onze tijd: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven.'⁶⁴ In deze laatste dagen moeten we wandelen met Jezus, die de weg is. Als we met Hem wandelen, leert Hij ons de waarheid, door woord en daad, die uiteindelijk tot eeuwig leven leidt. Het is gemakkelijk om ontmoedigd en zelfs gedesillusioneerd te raken als we geconfronteerd worden met de gebeurtenissen in onze wereld; daarom moeten we Jezus omarmen, die altijd de waarheid is en in wie geen spoor is van de duisternis die in dit leven te vinden is. Hij is stabiel, want Hij is gisteren, vandaag en voor altijd dezelfde.

Een laatste gedachte over Pilatus: hij wist in zijn hart dat Jezus niet alleen onschuldig was. Hij was er ook van overtuigd dat Jezus in alle opzichten buitengewoon was. Pilatus had nog nooit iemand zoals Hij gezien. Zijn vrouw bevestigde deze overtuiging door de waarheid over Jezus met hem te delen en hem te waarschuwen Hem niet te veroordelen. Pilatus zelf verklaarde Jezus zelfs onschuldig - niet één keer, maar drie keer.

Maar, zoals zovelen doen, bezweek Pilatus onder de druk van de menigte. Hij twijfelde in een moment van zwakte en schond zo zijn geweten. Pilatus probeerde zowel Rome als de menigte te behagen, maar

⁶⁴ Johannes 14:6

uiteindelijk behaagde hij geen van beide. Hij werd van al zijn eer ontheven en verbannen naar Gallië, in Frankrijk. Pilatus' zware depressie overweldigde hem en hij beroofde zichzelf van het leven.

Het getuigenis van Tomas (Johannes 20:19–31)

De zaak van Tomas is een lesboek over geloof en vertrouwen. Net als Pilatus worstelde Tomas met twijfel, ondanks overvloedig bewijs. Maar Jezus was bereid om zijn angsten en twijfels weg te nemen. De Heiland was zacht voor Tomas en nodigde hem uit zijn littekens aan te raken. Jezus wil ook dat wij 'komen kijken', dat wij Hem persoonlijk ervaren. Het lijkt erop dat Hij alles wil geven wat nodig is om ons te helpen geloven. Hij ontmoet ons waar we zijn - in onze wanhoop, ontmoediging of twijfel.

Johannes behandelt het onderwerp twijfel vaak in zijn geschriften. Toen hij zijn evangelie schreef, confronteerde hij ontmoedigde kerkleden die werden uitgedaagd door gnostische ketterijen over de realiteit van Christus. In Johannes' tijd, net als in de onze, waren er mensen die ervoor kozen om niet te geloven omdat ze niet alle bewijzen zagen die ze wensten, of die nu wetenschappelijk of filosofisch waren.

Velen richten zich tegenwoordig op elk stukje twijfel dat wordt opgeworpen als bezwaar tegen het messiasschap van Christus en negeren zo het enorme bewijs van de realiteit en missie van Christus. Deze twijfelaars staan erop dat de hele beker met bewijzen tot de rand gevuld is voordat ze ervoor kiezen te geloven. Maar in deze gevallen wereld is er altijd ruimte voor twijfel. We worden omringd door bewijzen: Gods verbazingwekkende schepping, het leven zelf, de goddelijke voorzienigheid, ons geweten en de mate van geloof waarmee we geboren worden. Met dat soort bewijs is geloven echt zien.

Een dergelijke ervaring is precies waar Elisa voor bad toen hij de Heer verzocht zijn twijfelende dienstknecht te helpen zien, zoals we kunnen lezen in 2 Koningen 6:17: 'HEER, open zijn ogen en laat het hem zien.' De Bijbel meldt ons wat er gebeurde als antwoord op het gebed van Elisa: 'De HEER opende Elisa's knecht de ogen, en toen zag hij dat de heuvels vol stonden met paarden en wagens van vuur, die Elisa omringden.' We mogen dan ook concluderen dat echt zien betekent dat we geloven wat de grotere realiteit rondom onze onmiddellijke situatie inhoudt.

Het getuigenis van Jezus

Jezus is inderdaad de grootste getuige van zijn eigen goddelijkheid en goddelijke missie. Herhaaldelijk en onvermoeibaar probeerde Hij de ogen en harten van de intellectuele en rijke klassen te openen. De Heiland verlangde vurig dat zij die twijfelden het duidelijke bewijs over Hem zouden overwegen. Hij verlangde er vurig naar dat ze zouden geloven en gered zouden worden, hoewel het vaak tevergeefs was. Hoe vaak wensen velen van ons Jezus persoonlijk te zien en te horen! Maar als we tijdens de aardse bediening van Christus hadden geleefd en alle bewijzen hadden gezien die Hij presenteerde, zouden we dan hebben geloofd?

Wij hebben nu het voordeel van vele vervulde profetieën die we kunnen bestuderen om over zijn machtige daden en levengedende woorden te leren. Er is zeker leven in zijn woorden, want zijn opgetekende uitspraken zijn in overeenstemming met zijn persoon. Zoals Petrus getuigde, bezit Jezus de woorden van eeuwig leven; Jezus zelf getuigde dat zijn woorden leven geven.

Laten we eens nadenken over het gewicht van de ontelbare getuigenissen van veranderde levens die het gevolg zijn van een ontmoeting met Christus. De kracht van Christus om het verharde en hopeloze menselijke hart te bekeren is voor ons ten toon gespreid en vervult ons met verwondering. Bedenk hoe Christus door de heilige Geest zichzelf, de hoop op heerlijkheid, in ons vormt. We hebben soms de neiging om te geloven wat we niet zouden moeten geloven. Mensen menen niet altijd wat ze zeggen of

zeggen niet altijd wat ze bedoelen. Aan de andere kant is de bron van waarheid, Jezus, het tegenovergestelde. Hij zegt altijd wat Hij bedoelt en Hij meent wat Hij zegt. We kunnen volledig vertrouwen op wat Hij zegt en wat Hij bedoelt.

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. De farizeeën hadden het voorrecht om uit de eerste hand te zien wat Jezus zei en deed, maar ze wilden niet geloven in Hem die Gods onschatbare geschenk uit de hemel was. Tomas twijfelde, net als sommige farizeeën, maar uiteindelijk geloofde hij. Vergelijk en contrasteer de verschillende houdingen van Tomas en de farizeeën ten opzichte van Jezus. Wat was het essentiële verschil?
2. Christus bad niet alleen voor zijn eigen leerlingen, zoals in Johannes 17:9 staat; Hij bad ook voor alle toekomstige generaties die het getuigenis van de discipelen zouden geloven, zoals te lezen valt in vers 20: 'Ik bid niet alleen voor hen, maar voor allen die door hun verkondiging in Mij geloven.' Impliceert deze bewering niet dat wij gelovigen in Christus zijn geworden vanwege zijn gebeden voor ons en anderen? Wat zegt deze realiteit jou over zijn verbazingwekkende liefde, zorg en goddelijke kracht?
3. 3. Denk na over Pilatus' aarzeling en verdeelde loyaliteit. Wat zijn enkele van de negatieve gevolgen van zulk gebrekkig leiderschap? Hoe kan het proberen om het iedereen naar de zin te maken in een poging om tegemoet te komen aan hun verschillende standpunten, verwarring en consternatie veroorzaken?
4. Ons leven straalt een 'geur' of invloed uit op de mensen om ons heen als we op onze verschillende gebieden met hen omgaan. We kunnen de zoete geur van Jezus niet uitstralen als we niet door Hem 'geparfumeerd' zijn. Als we nadenken over ons dagelijks leven, trekt de atmosfeer die ons omringt anderen dan naar Christus toe of stoot die hen van Hem af?

Les 8: In vervulling: oudtestamentische profetieën

November 16-22

Deel I: Overzicht

Lezen: Johannes 8:23

Het bewijs voor de goddelijkheid van Jezus blijft zich opstapelen. In zijn evangelie levert Johannes meer overtuigend bewijs dat Jezus inderdaad is wie Hij beweert te zijn - de Zoon van God, gezonden om de zondige mensheid te redden. In dit evangelie redeneert Jezus met mensen om hen te laten kijken naar zijn ongerepte karakter, zijn goddelijke geloofsbrieven, zijn machtige woorden en zijn wonderbaarlijke werken.

Als de vleesgeworden Zoon van God kwam Jezus om deze zondige wereld te verlossen. Hij was één met de Vader. Daarom zei en deed Jezus alles in overeenstemming met de wil van de Vader. Christus was Gods grootste geschenk aan de mensheid en zonder zo'n geschenk zou de wereld verdoemd zijn. Maar helaas en ironisch genoeg geloofde het grootste deel van de wereld, die Hij had geschapen, niet in Hem, ondanks deze waarheid. Ook zijn eigen volk niet. Johannes maakte dit punt overduidelijk. Wat een tragedie dat Gods schepselen, gemaakt naar zijn beeld, zijn onmisbare geschenk afwezen! Jezus 'was in de wereld, de wereld is door Hem ontstaan en toch kende de wereld Hem niet. Hij kwam naar wat van Hem was, maar wie van Hem waren hebben Hem niet ontvangen.'⁶⁵

Deze week zullen we enkele relevante profetieën in de Bijbel bestuderen die Jezus duidelijk als de beloofde messias onthullen. Bovendien zullen we de specifieke details onderzoeken over hoe deze profetieën precies werden vervuld. We zullen bijvoorbeeld kijken naar de vervulling van de profetie over hoe Jezus Jeruzalem zal binnenkomen, rijdend op een ezel.⁶⁶ We zullen ook kijken naar de profetie van de leerling die Hem zal verraden.⁶⁷ Bovendien zullen we de dynamiek bestuderen van waarom sommige leiders besloten Hem af te wijzen, terwijl anderen er verrassend genoeg voor kozen in Hem te geloven. Uiteindelijk zullen we in dit proces nadenken over de vraag: Wat betekent het om de mentaliteit te hebben van het redeneren 'van beneden', volgens Johannes 8:23, versus een mentaliteit van het redeneren van boven?

Deel II: Commentaar

Oudtestamentische profetieën over Jezus

De precieze vervulling van de vele messiaanse profetieën in het leven en de bediening van Jezus is gewoonweg ontzagwekkend. Deze profetieën uit het Oude Testament werden met ongelooflijke nauwkeurigheid vervuld. De meest verstokte scepticus en twijfelaar wordt weerloos tegen de lawine van bewijs. Hoewel Jezus wist hoe hard de Joodse leiders waren, gaf Hij hen nooit op. Hij probeerde altijd vanuit elke mogelijke hoek hun koppige harten te overtuigen. Hoewel velen niet op Hem reageerden, bleef Hij naar hen uitreiken zodat ze op zijn minst zouden weten dat er een waarheidsverkondiger onder hen was.

Het is gemakkelijk om kritiek te hebben op de Joodse leiders en verbijsterd te zijn over hun gebrek aan geloof in hun eigen schriftteksten over de messias. Maar hoe zouden wij hebben gereageerd als we ons in dezelfde positie bevonden, als onze hoogste prioriteit was om te anticiperen op een Joodse (niet goddelijke) militaire veroveraar in de traditie van Mozes of David, iemand die de Romeinse aanwezigheid uit Israël kon overwinnen en zijn juk kon breken? Vergeet niet dat zelfs de leerlingen

⁶⁵ Johannes 1:10-11

⁶⁶ Zie Psalm 118:26; Zacharia 9:9

⁶⁷ Zie Psalm 41:10

van Christus, die het dichtst bij Hem stonden, traag waren om in zijn spirituele koninkrijk te geloven. Sterker nog, ze geloofden pas echt na zijn opstanding.⁶⁸

Het probleem met de religieuze leiders is dat ze de letter van de wet kenden, maar niet de geest ervan. Ze kenden inderdaad het geschreven woord, maar helaas niet het levende woord. Jezus getuigde van dit falen toen Hij tegen hen zei: ‘U bestudeert de Schriften en u denkt daardoor eeuwig leven te hebben. Welnu, de Schriften getuigen over Mij, maar bij Mij wilt u niet komen om leven te ontvangen.’⁶⁹ Oude Joodse tradities leerden dat alleen al het kennen van de Schrift eeuwig leven garandeerde. Dit idee komt duidelijk naar voren in wat Hillel, een beroemde rabbi uit de eerste eeuw voor Christus, naar verluidt over dit onderwerp onderwees. Hillel wordt geciteerd als iemand die zegt: ‘Iemand die voor zichzelf woorden van de Tora heeft verworven, heeft voor zichzelf het leven van de komende wereld verworven.’⁷⁰

Zo waren de Joodse leiders zo geobsedeerd door de woorden van de Schrift dat ze het hart ervan - Jezus - verwaarloosden. De leiders stelden een oppervlakkige intellectuele instemming in de plaats van de wedergeboorte van het hart. Het doorzoeken van de Schrift, zoals zij deden, was op zich niet slecht, maar het weerhield hen ervan de diepere betekenis van de missie van Christus en zijn aanbod van verlossing te zien.

De apostel Paulus sluit zich aan bij de woorden van Christus aan de leiders, wanneer hij schrijft: ‘Want de letter doodt, maar de Geest maakt levend.’⁷¹ Gericht zijn op de letter, zonder de Geest erbij te betrekken, leidt tot wetticisme en hypocrisie, wat weer resulteert in het vergelijken van jezelf met anderen in plaats van te kijken naar Jezus, de auteur en voltooiër van ons geloof.

De Joodse leiders beweerden in Mozes, hun meest vereerde profeet, te geloven, maar ze geloofden niet in de goddelijke ‘Profeet’ waarvan Mozes had voorspeld dat Hij zou komen. Bij zijn vertrek beloofde Mozes het volk: ‘Hij zal in uw midden steeds weer een profeet laten opstaan, een profeet zoals ik. Naar hem moet u luisteren.’⁷² Jezus herinnerde de Joodse leiders eraan dat Mozes, die zij zeer bewonderden, in Hem en zijn toekomstige missie geloofde. Maar nu deze belofte voor hun ogen werd vervuld, weigerden ze te geloven. Jezus berispte hen: ‘Als u Mozes zou geloven, zou u ook Mij geloven, hij heeft immers over Mij geschreven.’⁷³

Vervulde messiaanse profetieën, die heel vaak over menselijke relatiedynamiek gaan, onthullen veel over het karakter van Christus. Laten we twee van zulke voorbeelden bekijken. De eerste profetie staat in Psalm 41:10, die voorspelt: ‘Zelfs mijn beste vriend, die ik vertrouwde en die at van mijn brood, heeft zich tegen mij gekeerd.’ Jezus paste de profetie op zichzelf toe, als degene die door een vriend was verraden: Ik doel niet op jullie allemaal. Ik weet wie Ik heb uitgekozen, maar wat in de Schrift staat moet in vervulling gaan: “Hij die at van mijn brood heeft zich tegen Mij gekeerd.”⁷⁴

In de cultuur van het Midden-Oosten is tot op de dag van vandaag het delen van voedsel met iemand een speciale daad van verbondenheid die emotionele en spirituele nabijheid in een relatie brengt. Daarom is dubbelhartigheid van de een ten opzichte van de ander met wie voedsel is gedeeld een teken van verraad. Jezus bracht drie en een half jaar door, niet alleen om met Judas te eten, maar ook om hem te vergeven en aan te moedigen. In deze periode probeerde Jezus de reputatie van Judas te

⁶⁸ Zie Johannes 2:22

⁶⁹ Johannes 5:39-40

⁷⁰ Misjna Aboth 2. 7, Soncino ed. van de Talmoed, blz. 17. (Geciteerd in de SDA Bible Commentary, deel 5, blz. 955.)

⁷¹ 2 Korintiërs 3:6

⁷² Deuteronomium 18:15

⁷³ Johannes 5:46

⁷⁴ Johannes 13:18

beschermen. Hoewel Jezus daar voldoende rechtvaardiging voor had, probeerde Hij niet om Judas publiekelijk als een dief te ontmaskeren. In ruil daarvoor verkocht Judas Jezus voor 30 zilverstukken, de prijs voor een slaaf. In de nacht van de arrestatie van de Heiland naderde Judas Jezus en kuste Hem. Ondanks dit verraderlijke verraad noemde Jezus Judas zelfs 'vriend'. Jezus zei tegen hem: 'Vriend, ben je daarvoor gekomen?'⁷⁵

Laten we voor het tweede voorbeeld van vervulde profetie die het karakter van Christus onthult Zacharia 13:6 bekijken. Dit vers gaat over de wonden die Jezus door zijn kruisiging opliep. Zijn zijde werd doorboord en zijn handen werden verwond. Zacharia voorspelde in dit vers dat Jezus deze wonden in het huis van zijn vrienden zou ontvangen. Bij implicatie verwijst Jezus naar zijn aartsverrader als zijn vriend en naar zijn wrede kruisigers onder de Joodse leiders als zijn vrienden! Het pure en onschuldige vergoten bloed van Christus schreeuwt dus niet om wraak op degenen die het vergoten hebben. Zijn gewonde handen zijn niet gebald in toorn; ze zijn uitgestrekt om iedereen in liefde en verzoening te omarmen.

Van beneden (Johannes 8:23)

Johannes besteedt het grootste deel van hoofdstuk 8 aan het verwijzen naar Jezus als de sublieme en goddelijke Zoon van God, gezonden door zijn hemelse Vader om hopeloze aardbewoners te helpen. Alles waar Jezus over sprak was hemels. Hij was het hemelse licht dat een door zonde verduisterde wereld verlichtte. De Vader getuigde dat Hij zijn Zoon van boven had gezonden om een ware getuige van de waarheid te zijn. Alle gaven die de hemel ons in de persoon van Jezus schonk, stonden in contrast met aardse dingen toen de Heiland tegen de Joodse leiders zei: 'U bent van beneden, Ik ben van boven; u hoort bij deze wereld, Ik hoor niet bij deze wereld.'⁷⁶

'Van beneden' impliceert dat de leiders zo aards gezind waren dat het onmogelijk was om hemels gezind te zijn. Ze waren zo vastgeklonken aan hun tradities en verblind door hun bekrompen en egocentrische filosofieën, dat ze kozen voor deze wereld en de dood, terwijl ze de hemel en het zekere leven in Jezus afwezen. Paulus beschreef zo'n klasse van belijdende volgelingen treffend als mensen die 'de schijn van vroomheid ophouden, maar de kracht ervan miskennen.'⁷⁷ Zij verwarren uiterlijke vroomheid met innerlijke reinheid.

Onverwacht vertelt Johannes ons dat 'velen tot geloof in Hem [kwamen]'⁷⁸ Deze bewering bevat een grote les voor ons wanneer dingen hopeloos lijken en velen ongelovig zijn: het licht overwint zelfs in een tijd van duisternis. Jezus predikte de waarheid ongeacht de acceptatie of afwijzing van mensen. Wij moeten hetzelfde doen, ondanks ontmoedigende omstandigheden.

De minachting van de religieuze leiders voor de waarheid leidde ertoe dat ze opzettelijk hun ogen sloten en hun eigen harten verblindden, zodat ze het licht dat uit de hemel kwam niet zouden zien. Als ze hun verstand voor Jezus hadden geopend, zouden ze hebben geloofd. Maar dat zou hun vooroordelen in gevaar hebben gebracht. Laten we altijd bereid zijn ons hart en onze geest voor de waarheid te openen, want zoals Jezus zei: 'U zult de waarheid kennen, en de waarheid zal u bevrijden.'⁷⁹

⁷⁵ Matteüs 26:50

⁷⁶ Johannes 8:23

⁷⁷ Zie 2 Timoteüs 3:5

⁷⁸ Johannes 8:30

⁷⁹ Johannes 8:32

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. Overweeg hoe het leven van Jezus een perfecte weerspiegeling van zijn Vader was. Jezus sprak vaak over zijn Vader en de intieme relatie die ze samen hadden. Op een bepaald moment vroeg Filippus zijn meester om de Vader aan de discipelen te openbaren. Jezus antwoordde: 'Ik ben nu al zo lang bij jullie, en nog ken je Me niet, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Waarom vraag je dan om de Vader te mogen zien?'⁸⁰ Hoe beïnvloedt het zien van de Vader in Jezus jouw dagelijks leven en welk verschil maakt dat begrip?
2. Zou het niet verontrustend, zelfs alarmerend moeten zijn als we, net als de religieuze leiders, geconfronteerd worden met de duidelijke waarheid uit de Bijbel en ons er vervolgens opzettelijk van afkeren? Welke rol speelt trots bij het uitschakelen van ons geweten en het afkeren van de waarheid? Hoe kan de heilige Geest ons helpen onze hoogmoedige meningen opzij te zetten en leergieriger te worden?
3. Alles wat de prioriteit van Jezus in ons leven inneemt, wordt in werkelijkheid een afgod. Hoe eng de gedachte ook is, als we niet oppassen kan zelfs ons werk voor Hem zijn plaats in ons leven innemen. Bijbelstudie zou ook de plaats van Jezus kunnen innemen. Denk na over onderstaand citaat en reageer erop: 'Naarmate het werk toeneemt en mensen succes hebben in hun arbeid voor God, bestaat het gevaar op menselijke plannen en methoden te vertrouwen. . . Evenals de discipelen lopen wij het gevaar dat wij onze afhankelijkheid van God uit het oog verliezen en ons werk als middel tot zaligheid gaan zien.'⁸¹
4. Wat betekent het om een 'van beneden' mentaliteit te hebben? Hebben we de neiging af en toe af te drijven naar die manier van denken? Als dat zo is, hoe dan?
5. Velen kwamen tot geloof in Jezus,⁸² ondanks al het ongeloof dat om hen heen was. Op welke manier bemoedigt dit feit ons niet op te geven op mensen die afwijzend staan ten opzichte van Gods waarheid?

⁸⁰ Johannes 14:9

⁸¹ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 295

⁸² Zie Johannes 8:30

Les 9: Bron van leven

November 23-29

Deel I: Overzicht

Lezen: Johannes 3:18–21

Christus is de enige bron van leven. Als we naar leven verlangen, moeten we ons alleen aan Hem vastklampen en aan geen enkel ander wezen. Zelfs engelen, heilig of gevallen, kunnen ons geen leven geven, want hun leven komt van God. Niet alleen kunnen zij geen leven geven, de grootste van de gevallen engelen, Satan, is het tegenovergestelde van de gever van leven. Satan is de sluwe handelaar in de dood, wiens obsessie het is om ons te beroven van het leven dat Jezus ons geeft. Jezus legt Satans destructieve agenda bloot in tegenstelling tot zijn eigen verlossende missie wanneer Hij verklaart: 'Een dief komt alleen om te roven, te slachten en te vernietigen, maar Ik ben gekomen om hun het leven te geven in al zijn volheid.'⁸³

Satan, de aartsmisleider, verleidt de mensheid om te kiezen voor zonde in plaats van gerechtigheid in Christus; vervolgens eist hij hardvochtig zijn loon, dat niets minder is dan de eeuwige dood. Paulus bevestigt dit feit als hij in Romeinen 6:23 schrijft: 'Het loon van de zonde is de dood, maar de genade die God schenkt is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Heer.' Alle goede gaven komen van God, en eeuwig leven, samen met overvloedig leven, komt van Hem. Het is een ondoorgrondelijk deel van het mysterie van het kwaad dat mensen - die Jezus heeft geschapen en voor wie Hij stierf om hen te redden - kiezen voor de eeuwige straf van de dood en Gods geschenk van leven afwijzen. Zoals we zullen zien komen de geschenken van eeuwig leven en verlossing in het evangelie van Johannes meer voor dan in enig ander boek in de Schrift.

Meer dan enige andere evangelieschrijver onderscheidt Johannes zich als degene die naar de mensgeworden Zoon van God verwijst als de grote 'Ik ben'. Zoals we in een eerdere les hebben geleerd, is deze titel een verwijzing naar God. In het evangelie van Johannes verkondigt Jezus bijvoorbeeld: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven.'⁸⁴ Als we wandelen op de weg, die Jezus is, dan leert Hij ons zijn waarheid die naar het eeuwige leven leidt. Jezus is onze enige weg naar de eeuwige God. De Vader zal nooit iemand afwijzen die oprecht tot Hem komt om zich te bekeren.

Deel II: Commentaar

Zoals we zojuist zeiden, is God de enige die leven bezit. Hij is dus de enige die het kan geven. Geen engel of geschapen wezen kan dat, alleen de bron van het leven. Dit begrip gaat terug naar Deuteronomium 30:19-20, waarin God door Mozes zijn volk vermaant: 'Kies voor het leven, voor uw eigen toekomst en die van uw nakomelingen, door de HEER, uw God, lief te hebben, Hem te gehoorzamen en Hem toegedaan te blijven. Dan zult u lang blijven wonen in het land dat Hij uw voorouders Abraham, Isaak en Jakob onder ede heeft beloofd.' Hier spoort God ons aan, in de sterkste bewoordingen, om ons aan Hem vast te klampen voor het leven, want buiten die goddelijk-menselijke relatie is er alleen ellende en dood. Dit idee helpt ons om een andere dimensie van Johannes 10:10 te begrijpen, die we hierboven net aanhaalden, maar die in deze context opnieuw geciteerd moet worden: 'Een dief komt alleen om te roven, te slachten en te vernietigen, maar Ik ben gekomen om hun het leven te geven in al zijn volheid.' Hier zien we dat het enige alternatief voor het overvloedige en eeuwige leven van Christus de ellende en dood van Satan is.

Sommigen beweren echter onterecht dat het niet echt nodig was dat Christus naar deze wereld kwam. Maar wie anders had onze zonden kunnen wegnemen en ons kunnen bekleden met de mantel van

⁸³ Johannes 10:10

⁸⁴ Johannes 14:6

Gods gerechtigheid? Wie anders had ons leven kunnen geven in plaats van onze dood? Niemand anders dan de volledig rechtvaardige en levengevende Christus. Hij vocht dapper tegen onze twee meest dodelijke vijanden, zonde en dood, en overwon beide. Zijn overwinning wordt de onze als we echt in Hem geloven. Daarom kunnen we op Jezus vertrouwen als Hij belooft: ‘Dit wil mijn Vader: dat iedereen die de Zoon ziet en in Hem gelooft, eeuwig leven heeft, en dat Ik hen op de laatste dag laat opstaan.’⁸⁵

De woorden van eeuwig leven

In het glorieuze wonder van het voeden van de 5000 mensen wees Jezus iedereen die het brood at op zichzelf, ‘het brood dat leven geeft.’⁸⁶ Hij wilde dat zij verder zouden gaan dan hun honger naar fysiek brood, dat hen tijdelijk voedsel gaf, naar hun behoefte om zich met Hem te voeden voor eeuwig leven. Het lag binnen zijn macht om een menigte hongerige mensen te voeden, maar Jezus' goddelijke missie was om eeuwig leven en een burgerschap in Gods glorieuze koninkrijk aan te bieden aan degenen die in Hem geloofden. Ons grootste doel is om eerst zijn koninkrijk te zoeken en dan zal in al het andere dat we nodig hebben worden voorzien.⁸⁷ Want als we alles bezitten maar Jezus niet hebben, zijn we verloren. Omgekeerd, als we ons voeden met de levengevende woorden van Christus, hoewel we niet alles bezitten wat we in dit leven verlangen, zijn we echte overwinnaars.

De psalmist verzekert ons: ‘De HEER is mijn herder, het ontbreekt mij aan niets.’⁸⁸ Met andere woorden, wanneer de Heer onze prioriteit is, voorziet Hij in onze noden. De Heer weet heel goed wat wij nodig hebben in het leven en Hij doet graag goede dingen via ons. Zijn topprioriteit is echter een verlossende relatie met ons te hebben.

Ellen White heeft een heldere uitspraak gedaan over de geestelijke noodzaak ons met het levengevende brood te voeden: ‘Het vlees van Christus eten en zijn bloed drinken betekent Hem aannemen als persoonlijke Verlosser . . . Wat voedsel is voor het lichaam moet Christus zijn voor het hart. Het voedsel doet geen dienst als wij het niet eten, als het geen deel wordt van ons lichaam. Zo betekent Christus niets voor ons, als wij Hem niet kennen als onze persoonlijke Verlosser. . . Wij moeten ons met Hem voeden, Hem opnemen in het leven, zodat zijn leven het onze wordt. Zijn liefde, zijn genade moeten in ons opgenomen worden.’⁸⁹

Bovendien hebben de woorden van Christus zijn leven in zich. Ze vertegenwoordigen zijn persoon en karakter. Door de woorden van Jezus vandaag te ontvangen en in ons hart op te nemen, ontvangen we Jezus zelf. Het is waar dat we Jezus niet dagelijks in levende lijve kunnen zien, zoals de leerlingen, maar we zien Hem werkelijk door zijn woorden, die ons in de Schrift zijn nagelaten. Petrus' antwoord op de vraag van Christus impliceert niet alleen dat de Heiland zelf eeuwig leven heeft, maar ook dat zijn woorden dat hebben.⁹⁰ Geïnspireerd door de heilige Geest probeerde Petrus de goddelijke waarheid over te brengen dat geen persoon, plaats of verkondiging ons kan wijzen op eeuwig leven, behalve de bron van het leven zelf.

Geloven en bekering

Geloof is geen handelswaar die door een paar uitverkorenen wordt opgepot, met uitsluiting van anderen. Het is duidelijk dat geloof een universeel geschenk van God is aan iedereen die in de wereld

⁸⁵ Johannes 6:40

⁸⁶ Johannes 6:35

⁸⁷ Zie Matteüs 6:33

⁸⁸ Psalm 23:1

⁸⁹ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 317

⁹⁰ Zie Johannes 6:68

geboren wordt. Het menselijk bestaan begint met geloof dat door onze Schepper in ons hart is ingebed en waarop we moeten bouwen door te aanvaarden en te geloven in degene die het heeft gegeven. Deze overtuiging wordt vervolgens versterkt door ons verzoek aan God om de volledige controle over ons leven te nemen. Johannes bevestigt dit feit door te zeggen: ‘Wie Hem wel ontvingen en in zijn naam geloven, heeft Hij het voorrecht gegeven om kinderen van God te worden.’⁹¹

Eenvoudig gezegd is geloof volledige een gift van God.⁹² Gods gift van geloof is de goddelijke link die ons met Hem verbindt. Deze geloofsverbintenis herinnert ons eraan dat wij Hem toebehoren en geeft betekenis aan ons bestaan.

Zelfs berouw is een geschenk van God, want het is een reactie op de aansporingen van de heilige Geest om je aan Hem te onderwerpen. Velen maken de fout dat ze eerst wachten om zowel geloof te hebben om te kunnen geloven als berouw om tot God te komen; maar deze twee gaven zijn er al, wachtend op onze ontvangst en toepassing. Het is niet nodig om te wachten met ze te ontvangen. Petrus en de apostelen bevestigden deze realiteit in Handelingen 5:31: ‘God heeft Hem een plaats gegeven aan zijn rechterhand, Hem tot leidsman en redder verheven om Israël tot inkeer te brengen en het zijn zonden te vergeven.’ Dus waarom moet de zondaar nog langer wachten? Kom naar Christus met het geloof dat Hij je heeft gegeven en ontvang zijn geschenk van bekering om samen met Hem in het leven te staan.

Afwijzing en veroordeling (Johannes 3:18–21).

Helaas worden licht en duisternis tegenwoordig steeds meer verward. Er is meer ambivalentie over wat waarheid is. Waarom zijn mensen meer geïnteresseerd in duisternis dan in het licht van de waarheid? Jezus beantwoordt deze cruciale vraag als hij zegt: ‘Dit is het oordeel: het licht kwam in de wereld en de mensen hielden meer van de duisternis dan van het licht, want hun daden waren slecht.’⁹³

Zij die tegen het licht kiezen ten gunste van de duisternis, die Gods waarheid verdrijft, worden veroordeeld door hun eigen slechte daden. In hun koppigheid en trots weigeren ze zich te verootmoedigen en te bekeren en verwerpen ze het licht dat hun enige hoop is. Maar er is geen genezing tenzij ze zich openstellen voor het licht van Christus' macht om te herstellen. Waarom zouden we onze slechte daden niet laten varen nu er nog voldoende gelegenheid is? Waarom wachten tot het te laat is? De deur van de ark staat nog open en het licht van de waarheid schijnt nog. Dus waarom het licht niet uitnodigen om de duisternis te verdrijven en zonder aarzelen de veiligheid binnengaan, voordat het te laat is?

Laten we in de context van deze bespreking over het kiezen tussen licht en duisternis onze aandacht richten op Johannes 3:16. Dit vers is één van de belangrijkste verzen in de hele Schrift, want het omvat het hele evangelie. De focus van dit vers ligt niet alleen op verlossing, maar ook op het negatieve gevolg van verloren gaan als we niet geloven. Veroordeling is het gevolg van een verkeerde keuze. Jezus vervolgt deze gedachte in Johannes 3:18 als Hij beweert: ‘Over wie in Hem gelooft wordt geen oordeel uitgesproken, maar wie niet in Hem gelooft is al veroordeeld, omdat hij niet wilde geloven in de naam van Gods enige Zoon.’

Onze eeuwige bestemming hangt af van ons vertrouwen in Christus en zijn levenswoorden. Adam en Eva twijfelden aan de waarheid van Gods wijsheid en we weten hoe dat afliep. Er zijn talloze andere voorbeelden in de Schrift van mensen die leden onder de gevolgen van hun ongelof. Maar Jezus, de tweede Adam, overwon door te vertrouwen op de woorden van zijn Vader die de Vader-Zoon relatie

⁹¹ Johannes 1:12

⁹² Zie Romeinen 4:1-8

⁹³ Johannes 3:19

bevestigden. Het was precies deze relatie die Satan uitdaagde toen hij Jezus in de woestijn verzocht door te zeggen: ‘Als U de Zoon van God bent, beveel die stenen dan in broden te veranderen.’⁹⁴ Jezus' verdediging in het volgende vers was eenvoudigweg: ‘Er staat geschreven.’⁹⁵ Zo boetseerde Hij voor ons het vertrouwen dat wij ook in het woord van God moeten hebben.

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. Wat is het verband tussen het lezen van Gods Woord en het daadwerkelijk horen ervan? Overdenk de volgende uitspraak en reageer: ‘Het woord van de levende God is niet alleen geschreven, maar ook gesproken. De Bijbel is Gods stem die tot ons spreekt, net zo zeker als wanneer we het met onze oren zouden kunnen horen. . . Het lezen en overdenken van de Schrift zou beschouwd kunnen worden als een audiëntie bij de Oneindige.’⁹⁶
2. In Johannes 14:3 zegt Jezus tegen zijn leerlingen: ‘Wanneer Ik een plaats voor jullie gereedgemaakt heb, kom Ik terug. Dan zal Ik jullie met me meenemen, en dan zullen jullie zijn waar Ik ben.’ Op welke manier heeft je vertrouwen in zijn woorden voor de toekomst effect op je leven nu?
3. Ellen White schreef: ‘Wij moeten ons met Hem voeden, Hem opnemen in het leven, zodat zijn leven het onze wordt.’⁹⁷ Wat een mooie belofte. Hoe pas jij die belofte toe in jouw leven? Welke dynamieken maken deze realiteit mogelijk in je dagelijks leven?

⁹⁴ Matteüs 4:3

⁹⁵ Matteüs 4:4

⁹⁶ Ellen White, *Testimonies for the Church*, deel 6, blz. 393.

⁹⁷ Idem, *Jezus – de wens der eeuwen*, blz. 317

Les 10: De weg, de waarheid en het leven

November 30-december 6

Deel I: Overzicht

Lezen: *Johannes 13:1–20; 14:1–3; 14:5-6; 1:14; 5:38–40*

De les van deze week vertelt het verbazingwekkende verhaal van Jezus, de mensgeworden Zoon van God. Er is niemand zoals Jezus. Hij is uniek. Hij kent de Vader intiem. Jezus is de weg, de waarheid en het leven. In het evangelie van Johannes horen we Jezus uitgebreid over de Vader praten, want zijn naam lag voortdurend op zijn lippen en in zijn hart. Jezus is de enige die God van aangezicht tot aangezicht heeft gezien, iets wat geen enkel ander mens kan beweren. Daarom bevestigt Jezus zijn goddelijkheid wanneer Hij zijn relatie tot de Vader bevestigt. ‘Niet dat iemand ooit de Vader gezien heeft – alleen Hij die van God komt, heeft Hem gezien.’⁹⁸

Eén van de leerlingen, Filippus, hoorde Jezus regelmatig zijn relatie met de Vader benadrukken. Hij zei tegen Jezus: ‘Laat ons de Vader zien, Heer, meer verlangen we niet.’⁹⁹

Het antwoord van Jezus aan Filippus toont ons op indrukwekkende wijze hoe nauw de relatie tussen Jezus en zijn Vader was: ‘Ik ben nu al zo lang bij jullie, en nog ken je Me niet, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Waarom vraag je dan om de Vader te mogen zien?’¹⁰⁰ in die woorden lezen we dat Jezus de helderste representatie van God was. Wat een voorrecht om Jezus te mogen kennen, want als we Hem kennen, kennen we ook de Vader.

Naast de ‘IK BEN’ verwijzingen naar Jezus als ‘de weg, de waarheid en het leven’, zullen we enkele aanvullende verwijzingen bestuderen om ons te helpen ons geweldige geschenk in Jezus te waarderen. Door Hem, de weg, te volgen, wandelen we met Hem en leren we zijn waarheid kennen, die leidt tot een overvloedig leven en eeuwig leven.

Deel II: Commentaar

Christus’ voorbeeld navolgen (Johannes 13:1–20)

Jezus gaf niet alleen wijsheid en onderricht; Hij illustreerde zijn waarheden ook met levende lessen die dienden om zijn leerstellingen in het hart te verankeren. Laten we als voorbeeld eens kijken naar de oproep tot nederigheid. Bij de toepassing van deze opdracht wachtte Christus niet eerst tot zijn leerlingen zich vrijwillig aanmeldden om elkaars voeten te wassen. Jezus gaf hen geen preek over nederigheid en dienstbaarheid. Hij verwachtte ook niet dat een bediende zou worden opgeroepen om dit ondergeschikte werk te doen. In plaats daarvan kwam Jezus zelf naar voren om die dienaar te zijn, om zijn volgelingen een levend voorbeeld te laten zien van hoe ze met elkaar om moeten gaan.

Jezus' woorden maakten duidelijk wat Hij bedoelde met de dienst van de voetwassing toen Hij zei: ‘Als Ik, jullie Heer en jullie meester, je voeten gewassen heb, moet je ook elkaars voeten wassen. Ik heb een voorbeeld gegeven; wat Ik voor jullie heb gedaan, moeten jullie ook doen.’¹⁰¹ Ondanks dit duidelijke gebod kiezen de meeste christenen ervoor het niet na te leven. De nederigheid die nodig is om deze opdracht uit te voeren is voor het menselijk hart niet aantrekkelijk. Maar door te weigeren aan de voorwaarden te voldoen die nodig zijn om deel te nemen, missen we de les in nederigheid die Christus ons wilde leren.

⁹⁸ Johannes 6:46

⁹⁹ Johannes 14:8

¹⁰⁰ Johannes 14:9

¹⁰¹ Johannes 13:14-15

In de bijbelse cultuur van de tijd van Christus vertegenwoordigde het hoofd het meest nobele deel van het lichaam en de voeten het laagste. Doordat Christus zijn edele hoofd liet zakken om de vuile voeten van zijn volgelingen te wassen, illustreerde Hij op een grafische manier zijn bereidheid om zijn uiterste best te doen hen op hun slechtst te helpen. Judas nam het Hem kwalijk dat Christus, van wie hij hoopte dat Hij koning over Israël zou worden, zich zo ver zou verlagen. Petrus daarentegen werd geraakt door zijn meester in de rol van een zachtmoedige en nederige dienaar te zien. Daarom weigerde Petrus in eerste instantie het aanbod van Christus, omdat hij zich totaal niet waardig voelde. Maar toen Jezus tegen hem zei: ‘Als Ik ze niet mag wassen, kun je niet bij Mij horen,’¹⁰² antwoordde Petrus onmiddellijk en bevestigend. Petrus wilde op geen enkele manier zijn belangrijke relatie met Jezus in gevaar brengen. Daarom zei hij snel tegen Hem in Johannes 13:9: ‘Dan niet alleen mijn voeten, . . . maar ook mijn handen en mijn hoofd!’

Ik kom zeker terug (Johannes 14:1-3)

We leven in een wereld vol zorgen en onrust. Daarom komen de geruststellende woorden van Jezus in Johannes 14:1 precies op tijd: ‘Wees niet ongerust, maar vertrouw op God en op Mij.’ Deze bemoedigende woorden zijn gebaseerd op vertrouwen in de waarachtigheid van Jezus en zijn Vader. Dit vers is ook verankerd in Jezus' zekere belofte dat Hij zal gaan en een plaats voor ons zal bereiden om zijn vurige verlangen om altijd bij ons te zijn te vervullen.

Sommigen verlangen ernaar in de hemel te zijn vanwege de speciale herenhuizen of paleizen die voor hen bereid zijn; anderen vanwege de straten die geplaveid zijn met goud. Maar moeten deze prikkels onze echte motivatie zijn om daar te zijn? In het Grieks zegt de tekst niet ‘herenhuizen’ maar kamers, wat kan impliceren dat wat echt belangrijk is niet de fysieke ruimte is die we zullen bezitten of bewonen, maar eerder het genieten van het gezelschap van Jezus. Zijn liefde leidt ertoe dat Hij ernaar verlangt om bij ons te zijn, want zijn liefde zoekt altijd saamhorigheid.

Jezus wil zeker niet dat we onrustig zijn in deze onrustige wereld. Hij moedigt ons aan om zowel op de Vader als op Hem te vertrouwen, want alleen Hij kan ons hoop, vrede en een veilige toekomst geven.

In Johannes 14:3 staat het werkwoord ‘komen’ in de Griekse taal in de tegenwoordige voortdurende- of futuristische tegenwoordige tijd. Impliciet in Jezus' belofte over zijn toekomstige glorieuze komst is dat het een huidige realiteit is. Zijn komst is zo zeker dat het lijkt alsof het nu gebeurt. De vreugdevolle verwachting van zijn zekere komst beïnvloedt ons huidige leven in die mate dat zijn koninkrijk van heerlijkheid verweven raakt met zijn koninkrijk van genade, waardoor we een voorproefje krijgen van de hemel.

De weg, de waarheid en het leven (Johannes 14:5-6)

We kunnen een interessante progressie waarnemen in de manier waarop Jezus zichzelf beschrijft als de weg, de waarheid en het leven. Kijk eens naar de volgorde van deze drie woorden. Jezus is de weg. Terwijl we wandelen, leren we de waarheid van Hem, die ons uiteindelijk leidt naar een overvloedig leven in deze wereld en in de eeuwige wereld die komt. Merk op dat deze volgorde het antwoord van Christus was op de vraag van Tomas over de weg die hij moest volgen, in Johannes 14:5. We kunnen ons afvragen waarom Tomas deze vraag stelde, gezien Jezus' duidelijke uitleg in het vorige vers: ‘Jullie kennen de weg naar waar Ik heen ga.’¹⁰³

¹⁰² Johannes 13:8

¹⁰³ Johannes 14:4

Christus is de enige weg naar de Vader. Sommigen zullen misschien bezwaar maken tegen deze uitspraak met het argument dat Jezus te exclusief is, vooral in de huidige samenleving waarin inclusiviteit de sociale norm is. Maar niet alle wegen leiden naar God. Jezus is de enige weg naar God omdat Hij de enige is die rechtvaardig is en onze zonden kan wegnemen. Hij is de enige die onze dood kan vervangen door eeuwig leven. Jezus is de enige die ons gerechtigheid en leven kan geven, want Hij bezit beide. Niemand anders in deze wereld bezit ze of kan ze schenken.

Zoals we eerder zagen, vroeg Filippus aan Jezus om de Vader aan de leerlingen te openbaren. Jezus' antwoord aan Filippus koppelt het kennen van Hem aan het kennen van zijn Vader, want als we de Zoon kennen, kennen we God zeker. Jezus zegt: 'Ik ben nu al zo lang bij jullie, en nog ken je Me niet, Filippus? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Waarom vraag je dan om de Vader te mogen zien?'¹⁰⁴

Wat een troost en geruststelling dat we in Jezus zonder angst of vrees dicht bij de Vader kunnen komen. De Vader zal ons met dezelfde barmhartigheid en compassie behandelen als Jezus toonde aan de mensen om Hem heen, inclusief de verstotenen en zondaars. Daarom hebben we geen excuus om te weigeren vrijmoedig voor de troon van God te komen, om zijn barmhartigheid en vergeving te ontvangen.

Ook getuigde Jezus, zoals in Johannes 14:6 staat, dat Hijzelf de waarheid is, belichaamd en gepersonifieerd. In een veranderende wereld van corruptie en bedrog blijft Jezus de waarheid, de hele waarheid en niets dan de waarheid. Er is geen verschil in Hem of in wat Hij zegt. Hij blijft immers 'dezelfde, gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid!'¹⁰⁵ Jezus zou spoedig naar de hemel terugkeren en kort daarna zou de heilige Geest tijdens Pinksteren op de leerlingen neerdalen, zoals Jezus had beloofd. De Geest van God zou komen als 'de Geest van de waarheid, die van de Vader komt'¹⁰⁶ en die van Jezus zal getuigen. Bovendien vertelde Jezus altijd de waarheid en zijn leerlingen zouden hiervan getuigen omdat zij 'vanaf het begin' bij Hem waren.¹⁰⁷

Jezus is het licht van de waarheid om ons heen. Hij verdrijft de duisternis van leugens en verwarring en maakt het voor ons mogelijk om alles in het juiste perspectief te zien. Nu, net als ten tijde van Pinksteren, wanneer de Geest van de waarheid neerdaalt, zal hij 'de weg wijzen naar de volle waarheid.'¹⁰⁸

In een samenleving van pluralisme en toegeeflijkheid is de waarheid een bewegend doelwit, want ze lijkt voortdurend te verschuiven en te evolueren. Wat vandaag de waarheid is, is niet noodzakelijk morgen de waarheid. Maar Jezus snijdt daar in één zin doorheen en verklaart: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand kan bij de Vader komen dan door Mij.'¹⁰⁹

De Bijbel en de waarheid (Johannes 5:38–40)

De hele Bijbel getuigt van de waarheid. De Schrift is een consistent en samenhangend geheel, want beide testamenten hebben dezelfde auteur - de heilige Geest. Deze waarheid is ook van toepassing op het getuigenis van Jezus in zijn tijd. De religieuze leiders beweerden sterk in Mozes te geloven, maar ze verwierpen zijn getuigenis over Jezus.¹¹⁰ De leiders beweerden in het Oude Testament te geloven,

¹⁰⁴ Johannes 14:9

¹⁰⁵ Hebreëën 13:8

¹⁰⁶ Johannes 15:26

¹⁰⁷ Johannes 15:27

¹⁰⁸ Johannes 16:13

¹⁰⁹ Johannes 14:6

¹¹⁰ Zie Johannes 5:46

maar ze vonden dat een simpele instemming ermee hen het eeuwige leven garandeerde.

Maar de bekrompen opvattingen van de Joodse leiders over de Schrift dreven hen weg van het hart ervan, inclusief van Jezus zelf. De leiders leken de vervulling van de oudtestamentische profeten en profetieën over de hoop van Israël en de wereld te negeren.¹¹¹ Het is werkelijk verbazingwekkend dat zij in hun zoektocht naar verlossing de Heer van hun hoop en leven hadden afgewezen. Ze leken niet te begrijpen dat er buiten Jezus alleen maar dood was en dat leven alleen door Hem mogelijk was.

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. Hoe beïnvloedt de realiteit van Jezus, onze verlosser, die de perfecte weerspiegeling van de Vader is, jouw dagelijks leven? Stel je voor dat je Filippus was en Jezus hoorde zeggen dat Hem zien het zien van de Vader is. Wat betekent het om de Vader en zijn Zoon te 'zien'?
2. Wat is het belang van Jezus die zijn hoofd dicht bij de voeten van Judas brengt als Hij ze wast? Op welke manier is Jezus' handeling van nederigheid en zich neerbuigen op jou van toepassing?
3. Wat is je echte motivatie om op de nieuwe aarde te zijn: de herenhuizen en de straten van goud of iets anders? Wat is de betekenis van het zien van Jezus daar? Waarom moet Hij onze eerste en belangrijkste prioriteit zijn?
4. Hoe beïnvloedt de zekerheid van Jezus' terugkeer je dagelijks leven?
5. Wat vind je van het idee dat alles wat we geloven verankerd moet zijn in de Schrift en ons toch altijd naar Christus moet leiden? Wat zegt het over onze geestelijke wandel als we het vergaren van intellectuele kennis als ons hoofddoel beschouwen?
6. Hoe zou onze nadruk op Christus en de Bijbel ons wereldbeeld moeten beïnvloeden nu we allerlei soorten ontwrichting en verwarring om ons heen zien?

¹¹¹ Zie Johannes 5:39

Les 11: De Vader, de Zoon en de Geest

December 7-13

Deel I: Overzicht

Lezen: Johannes 14:6–11; 1:13; 3:5–8; 6:63; 14:26; 15:26; 16:7–11; Johannes 17

De les van deze week gaat over de drie-enige God en hoe Jezus, de tweede persoon van de Godheid, verbonden is met de andere twee leden.

Er zijn ten minste twee plaatsen in het Nieuwe Testament waar de drie leden van de Godheid in één context worden genoemd. Bij de doop van Jezus, zoals opgetekend in Matteüs 3:16-17, daalde de heilige Geest neer op Jezus en werd de stem van de Vader gehoord. In Johannes 1:1-3, 32 leren we dat Jezus en de Vader één zijn en dat Johannes de Doper er getuige van was hoe de heilige Geest, in de vorm van een duif, neerdaalde op de Zoon.

De hoofdstukken 13-17 worden beschouwd als Johannes' afscheidshoofdstukken over Jezus, vlak voor zijn kruisiging, opstanding en hemelvaart. In deze hoofdstukken concentreert Jezus zich op het belangrijke onderwerp van zijn relatie met zijn Vader en de heilige Geest, en hoe wij in Hem dicht bij God kunnen komen. Jezus wilde ons achterlaten met deze zeer belangrijke gedachte, zodat we ons altijd kunnen herinneren dat Hij van de Vader kwam, dat Hij is zoals de Vader, en dat de heilige Geest, zijn vertegenwoordiger, is gezonden om ons te onderwijzen, te overtuigen en te troosten totdat Jezus komt.

Deel II: Commentaar

De hemelse Vader

Genesis 1 en Johannes 1 hebben iets gemeen. De drie-enige God was betrokken bij de schepping door Jezus en bij de verlossing door Jezus. Het scheppende Woord schiep een volmaakte wereld die werd ontsierd door zonde en die de harmonieuze overeenkomst tussen God en zijn geschapen wezens verstoortte. Gelukkig nam Jezus, het verlossende Woord, het werk op zich om de verloren harmonie te herstellen en Hij overwon. Bovendien vocht Hij tegen de dood en won.¹¹²

Het is gemakkelijk om aan te nemen dat Jezus helemaal alleen aan het kruis heeft geleden, maar de Vader en de heilige Geest hebben ook met Hem geleden. In 2 Korintiërs 5:19 zegt Paulus: 'God heeft in Christus de wereld met zich verzoend: Hij heeft de wereld haar overtredingen niet aangerekend. En ons heeft Hij de verkondiging van de verzoening toevertrouwd.' Het is vermeldenswaard dat God wil dat we actief betrokken zijn bij de bediening van verzoening, dat we het ontzagwekkende voorrecht hebben om als ambassadeurs van zijn koningschap te delen in het werk van Jezus.

Jezus getuigde dat Hij en zijn Vader één zijn, en inderdaad, ze waren vanaf eeuwigheid één geweest. Hij zei zelf: 'de Vader en Ik zijn één' en 'dan zult u begrijpen dat de Vader in Mij is en dat Ik in de Vader ben.'¹¹³ De Vader heeft veel in deze wereld geïnvesteerd en Hij houdt er evenveel van als van zijn enige Zoon. Jezus doet de volmaakte wil van zijn Vader;¹¹⁴ de Vader spreekt en handelt door Hem;¹¹⁵ en de Vader brengt redding aan hen die in zijn Zoon geloven.¹¹⁶

¹¹² Zie Romeinen 6:8-14 en 2 Korintiërs 5:21

¹¹³ Johannes 10:30, 38

¹¹⁴ Johannes 5:30

¹¹⁵ Johannes 14:10

¹¹⁶ Johannes 3:16

Jezus en de Vader

Schepping en verlossing waren allebei Gods initiatief. Hij schiep Adam en Eva uit liefde, om een relatie met hen te hebben. Deze relatie werd verstoord door de zonde, maar God liet ons niet aan ons lot over. Hij nam het initiatief om onze verbroken relatie met Hem te herstellen. Soms hebben we de neiging onze toewijding aan God te benadrukken, maar wat zou onze menselijke toewijding zijn zonder zijn grote toewijding aan ons? Het is zijn toewijding die onze toewijding inspireert. Paulus bevestigt dit punt door te vragen: ‘Of veracht u zijn onbegrensde goedheid, geduld en verdraagzaamheid, en weet u niet dat zijn goedheid u tot inkeer wil brengen?’¹¹⁷

Jezus kwam vrijwillig naar onze zondige wereld op een goddelijke missie om haar te verlossen uit de klauwen van het kwaad. God deelde in zijn liefde dit initiatief en stemde ermee in om in de persoon van zijn Zoon naar deze wereld te komen en voor iedereen te sterven. Johannes 3:16 vertelt ons duidelijk dat God de wereld zo liefhad dat Hij zijn enige Zoon stuurde om voor haar te sterven, want alleen zijn dood kon ons van onze dood verlossen. Abraham en zijn beloofde zoon Isaak typeerden deze belofte door hun overeenkomst om aan Gods verzoek te voldoen.

Maar het verschil was dat het offer van Isaak niet plaatsvervangend was, zoals het offer van Christus dat wel was. Dit verschil bestond om de Zoon van God de bron van leven was en Isaak niet. ‘In het begin was het Woord, het Woord was bij God en het Woord was God. Het was in het begin bij God. . . In het Woord was leven en het leven was het licht voor de mensen.’¹¹⁸ Ellen White zegt: ‘In Christus is het oorspronkelijke, echte, aan niets anders ontleende leven.’¹¹⁹

Wie de Zoon kent, kent ook de Vader (Johannes 14:6–11)

Meer dan waar ook in de Bijbel wordt er in het evangelie van Johannes overvloedig naar de Vader verwezen, vooral in de laatste hoofdstukken. Precies 136 keer verwijst Jezus naar de Vader: hoe Hij is en de eenheid die tussen hen beiden bestaat. Sommige literaire critici zullen een dergelijke herhaling misschien als nutteloos bestempelen, maar Jezus wilde er zeker van zijn dat we zijn Vader kenden en waardeerden. Daarnaast benadrukte Jezus hoe Hij de perfecte wil van zijn Vader uitleefde in alles wat Hij zei en deed.

Misschien is de belangrijkste verwijzing die deze focus samenvat het antwoord van Christus aan Filippus in Johannes 14:9, waarin de Heiland bevestigt: ‘Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.’ Deze duidelijke verklaring zou ons er allemaal toe moeten brengen ons tot God de Vader te verhouden zoals we ons tot God de Zoon verhouden, want welke kenmerken van Jezus we ook in de evangeliën zien, we zouden die ook moeten zien als betrekking hebbend op de Vader. Dit bemoedigende besef zou ons moeten helpen om zowel met de Vader als met de Zoon een wederzijdse liefdevolle relatie aan te gaan.

De relevante vraag die we onszelf hier moeten stellen is: Hoe zou ons dagelijks leven beïnvloed worden als we Christus' voorbeeld zouden volgen door niet onze eigen wil te doen, maar in plaats daarvan de wijze wil van onze hemelse Vader?

De heilige Geest (Johannes 1:13; 3:5–8; 6:63; 14:26; 15:26; 16:7–11)

¹¹⁷ Romeinen 2:4

¹¹⁸ Johannes 1:1-2, 4

¹¹⁹ Ellen White, Jezus – de wens der eeuwen, blz. 440

De heilige Geest is de actieve agent in het dynamische proces van geestelijke bekering, een proces dat door Jezus wordt beschreven als opnieuw geboren worden. Al aan het begin van zijn evangelie behandelt Johannes deze essentiële kwestie van de nieuwe geboorte, die niet op ‘natuurlijke wijze [werd] geboren, niet uit lichamelijk verlangen of uit de wil van een man, maar uit God.’¹²⁰ Deze wonderbaarlijke gebeurtenis vindt plaats door de invloed van de heilige Geest in het menselijk hart.

Het is de heilige Geest die het geweten wakker schudt voor de dringende behoefte aan verlossing en het hart overtuigt van de waarachtigheid van alles wat de Vader en de Zoon zeggen en doen. De heilige Geest is niet alleen onze Trooster, of degene die naast ons zit om troost te brengen, maar is ook gespecialiseerd in overtuiging. We moeten dankbaar zijn als we een heilzame dosis schuld ervaren, want het is een duidelijk teken dat de Geest actief is in ons leven en ons aanspoort om de dingen recht te zetten.

Andere functies van de heilige Geest, waarop in het evangelie van Johannes wordt gezinspeeld, zijn te vinden in Johannes 16:8-15. Om te beginnen overtuigt de Geest ons geweten van schuld met betrekking tot de zonde die ons teistert en die uit ons leven moet worden verwijderd. Ten tweede overtuigt Hij ons van gerechtigheid en van de vreugde te doen wat goed is in plaats van wat egoïstisch is. Deze gerechtigheid, zowel toegerekend als toegediend, komt alleen van de ‘Zon van gerechtigheid’ door de bediening van de Geest. Ten derde overtuigt de Geest ons van het oordeel, dat zeker zal komen. Deze overtuiging moet ons aanzetten tot bekering en ons voorbereiden op de spoedige komst van Christus. De overtuiging van het komende oordeel zou onze komst naar de Vader moeten bespoedigen in waar berouw en reformatie. Ten vierde, leidt de heilige Geest ons in alle waarheid zoals die in Jezus is. In ons getuigenis aan anderen herinnert Jezus ons aan wat we op het juiste moment moeten zeggen.¹²¹ Ten vijfde verheerlijkt de Geest Jezus door zijn woorden en wil te eren.

Het gebed van Jezus (Johannes 17)

Het gebed in Johannes 17 wordt beschreven als de voorbede van Jezus, het langste en meest diepgaande van zijn gebeden. Hierin bidt Jezus voor zichzelf, voor zijn leerlingen en voor alle gelovigen, nu en in de toekomst, want Hij bidt ‘niet alleen voor hen, maar voor allen die door hun verkondiging in Mij geloven.’¹²² De gebeden van Christus zijn niet alleen krachtig, maar ook allesomvattend. Het is een feit dat Hij voor ons persoonlijk, hartstochtelijk, krachtig en voortdurend bidt.

Jezus bad persoonlijk voor Petrus in Lucas 22:31-32. Hij bad hartstochtelijk voor zijn koppige en eigenzinnige mensen.¹²³ Paulus vertelt ons in Hebrreeën 5:7 dat Hij smeekte ‘onder tranen en met luide stem.’ Hij bidt krachtig, zelfs voor zijn vijanden die Hem kruisigden: ‘Vader, vergeef hun, want ze weten niet wat ze doen.’¹²⁴ Jezus' gebeden werden verhoord met de bekering van zijn vijanden als reactie op de door de Geest gezalfde prediking van Petrus. Tot slot bidt Jezus voortdurend, niet met tussenpozen zoals wij doen als we voor anderen bidden. In Hebrreeën 7:25 lezen we: ‘Zo kan Hij allen die God door Hem naderen volkomen redden, omdat Hij voor altijd leeft en zo voor hen kan pleiten.’

¹²⁰ Johannes 1:13

¹²¹ Lucas 21:14-15

¹²² Johannes 17:20

¹²³ Zie Matteüs 23:37

¹²⁴ Lucas 23:34

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. Breng je een moment in herinnering waarop je gefrustreerd was omdat je niet helemaal begreep wat er in Gods Woord stond. Hoe helpt het je om in deze context de oneindigheid van God te zien in vergelijking met je eigen eindigheid? De perfecte kennis van onze oneindige God omspant het volledige spectrum van kennis en wijsheid, maar onze beperkte kennis beslaat slechts een klein stukje van dat spectrum. Zou deze realiteit ons er niet toe moeten aanzetten ons aan zijn wil te onderwerpen en om 'stil te zijn en te weten dat [Hij] God is'? Bespreek.
2. Ben je tot het besef gekomen dat de Vader is als de Zoon en dat de Zoon is als de Vader? Zo ja, hoe? Hoe helpt dit besef je om intiemer te zijn met God de Vader?
3. Op welke manier besef je dat je, zelfs hier en nog meer in de hemel, zult delen in de intimiteit en nabijheid die Jezus met de Vader heeft?
4. Het is de taak van de heilige Geest om het menselijk hart te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel. Als jij je om de een of andere reden verzet tegen de druk van je geweten, wat kun je daar dan aan doen?
5. Heb je eraan gedacht dat je, om je geloof op te bouwen en je gebedsleven te versterken, je je broze geloof en gebeden zou moeten verenigen met Jezus' geweldige geloofsgebeden? Welk verschil denk je dat deze vereniging zal maken in je geestelijke reis naar het koninkrijk?

Les 12: Het moment suprême: het kruis en de opstanding

December 14-20

Deel I: Overzicht

Lezen: *Johannes 18:28–38; 18:38–19:5; 19:30; 17:4; 20:1–10*

We zien een duidelijk contrast tussen het wereldbeeld van Pilatus en dat van Christus. Het wereldbeeld van de Romeinse gouverneur was gebaseerd op een tijdelijke koning en een tijdelijk koninkrijk, maar het wereldbeeld van Jezus was gebaseerd op een geestelijk en eeuwig koninkrijk. Toch was het duidelijk dat Pilatus de man voor zich zag als iemand die anders was dan alle anderen. Hij zag Hem zeker niet zoals de Joodse leiders en de menigte, als iemand die een wrede executie verdiende.

In de korte maar veelbetekenende interactie tussen de twee vertelde Jezus Pilatus dat Hij naar deze wereld was gekomen om ‘van de waarheid te getuigen, en ieder die de waarheid is toegedaan, luistert naar wat Ik zeg.’¹²⁵ De twijfelende Pilatus had nog nooit iemand op zo'n zekere en gezaghebbende manier over de waarheid horen spreken. Als antwoord stelde Pilatus toen deze tijdloze vraag: ‘Maar wat is waarheid?’¹²⁶ Pilatus wachtte echter niet op Jezus' antwoord op die cruciale vraag. We kunnen ons alleen maar voorstellen wat het antwoord van Christus zou zijn geweest als Hij de gelegenheid had gehad om te antwoorden.

Zou het kunnen dat we Pilatus' ongeduld evenaren? We stellen God een aantal goede vragen, maar we wachten vaak niet op zijn antwoorden. Hoe anders zouden onze levens eruit zien als we meer zouden luisteren naar wat God te zeggen heeft. Helaas zijn we te vaak op onszelf gericht en niet op Christus. Stel je alle nuttige inzichten voor die God ons zou kunnen geven als we gewoon stil zouden zijn en meer naar Hem zouden luisteren.

Het is interessant om op te merken dat de kruisiging, de meest beschamende en vernederende dood, door Johannes wordt voorgesteld als een zeer glorieuze gebeurtenis. Door zijn dood versloeg Jezus, als de tweede Adam, Satan en volbracht Hij de missie om de zondige mensheid te verlossen. Toen Jezus' missie van verlossing was volbracht, accepteerde zijn Vader zijn offer en maakte het mogelijk voor iedereen die in zijn Zoon geloofde om gered te worden.

Deel II: Commentaar

Wat is waarheid? (Johannes 18:28–38)

Door zijn vraag ‘Wat is waarheid?’ te stellen en zich dan af te wenden zonder op het antwoord te wachten, miste Pilatus het horen over de waarheid van de Waarheid zelf, die als mens voor hem stond. Zijn vraag over de waarheid is vandaag de dag bijzonder relevant omdat onze wereld vol zit met waarheid die we links laten liggen. De duisternis van de onwaarheid en de daaruit voortvloeiende verwarring tiert overal welig. Vandaag de dag zijn het ontwijken van de waarheid, er omheen draaien en dubbelzinnigheid aanvaardbaar en normaal geworden. Deze aantasting van de waarheid komt zo vaak voor dat mensen genoodzaakt zijn om dezelfde vraag te stellen als Pilatus: ‘Wat is waarheid?’

Wanneer we in Jezus' voetsporen treden, helpt Hij ons om waarheidssprekers te worden. Jezus vertelt niet alleen de waarheid, Hij is zelf de waarheid. Hij getuigde immers: ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven.’¹²⁷ Moge ons getuigenis anderen uit de duisternis van het kwaad optrekken naar het heldere

¹²⁵ Johannes 18:37

¹²⁶ Johannes 18:38

¹²⁷ Johannes 14:6

licht van de waarheid van Christus. Mogen we anderen laten weten dat de waarheid nog steeds in Christus en zijn volgelingen te vinden is.

Zie de mens! (Johannes 18:38–19:5)

Pontius Pilatus verdient medelijden met zijn aarzeling en compromis ten opzichte van wat hij als de waarheid beschouwde. Hij probeerde het iedereen naar de zin te maken, maar het resultaat was dat hij het niemand naar de zin maakte. Hij werd gehaat door zowel de Joden als de Romeinse macht. De keizer verbande hem naar Gallië en ontnam hem al zijn eer. Kort daarna stierf hij in ballingschap door zichzelf van het leven te beroven. Pilatus probeerde een beroep te doen op het rechtvaardigheidsgevoel en de sympathie van de Joodse leiders, maar die waren erop gebrand om Jezus aan het kruis te zien sterven. Door zijn geseling te bevelen hoopte Pilatus de sympathie van zijn volk op te wekken.

In een laatste wanhopige poging om Jezus te redden, bood Pilatus de religieuze leiders vervolgens de keuze tussen twee gevangenen, zoals de gewoonte was. Wie moest Pilatus vrijlaten? Christus of Barabbas? De Joden kozen Barabbas, de smerigste misdadiger, een echte vertegenwoordiger van Satan. Toen Pilatus zich uiteindelijk realiseerde dat de leiders vastbesloten waren om Jezus te kruisigen, gaf hij met tegenzin toe aan hun wensen. Een klein compromis leidde tot grotere compromissen totdat hij de drempel overschreed waar geen weg meer terug was. Tijdens dit proces betwistte Pilatus zichzelf en de onrechtvaardigheid van de rechtsgang door drie keer te verklaren dat Jezus inderdaad onschuldig was en Hem vervolgens ter dood te veroordelen.

Wat een tragisch figuur was Pilatus! Toch probeerde hij als heiden een Jood te redden van zijn volk, terwijl zij om zijn dood schreeuwden. Al deze dingen gebeurden tijdens het Pesachfeest.

De missie van Jezus was om geofferd te worden als het Paaslam, geslacht vanaf de grondvesten van de wereld. Hij was geboren om te sterven, maar zijn dood hoefde niet door toedoen van Pilatus te gebeuren. Pilatus' laatste woorden aan de menigte waren: 'Hier is Hij, die mens.'¹²⁸ Onbedoeld vatte Pilatus in deze ogenschijnlijk eenvoudige woorden de diepte en breedte van verlossing samen en waar het in essentie allemaal om draait. Door Jezus te aanschouwen, worden we veranderd. En in de taal van Johannes de Doper: 'Daar is het lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt.'¹²⁹ Laten we de Mensenzoon zien en gered worden. Laten we naar Hem kijken en leven.

'Het is volbracht' (Johannes 19:30; 17:4)

In Johannes 17:4 zegt Jezus tegen Zijn Vader: 'Ik heb op aarde uw grootheid getoond door het werk te volbrengen dat U Mij opgedragen hebt.' Namens wie had Jezus het werk volbracht? De context voor deze verklaring was het hogepriesterlijk gebed van Jezus ten behoeve van zijn leerlingen. Jezus noemt hen veertig keer in de loop van het gebed. Hij verheerlijkte zijn Vader inderdaad in de opleiding van zijn leerlingen.

Jezus rustte hen uit om zijn voltooide verlossingswerk uit te dragen. 'Christus had het werk dat Hem was opgedragen, volbracht. Hij had degenen die zijn werk onder de mensen zouden voortzetten, bijeengebracht en Hij zei: "Ik ben in hen verheerlijkt."¹³⁰ De voltooiing van Christus' werk in het trainen van zijn leerlingen moest daarna gevolgd worden door de voltooiing van zijn verlossingswerk.

¹²⁸ Johannes 19:5

¹²⁹ Johannes 1:29

¹³⁰ Ellen White, Van Jeruzalem tot Rome, blz. 18

In Johannes 19:30 lezen we: ‘Nadat Jezus ervan gedronken had zei Hij: ‘Het is volbracht. Hij boog zijn hoofd en gaf de geest.’

Het volmaakte offer van Christus betekent dat we niets aan zijn werk moeten toevoegen of afdoen, maar het eenvoudigweg moeten omarmen. Verlossing is een genadegave. We ontvangen dit geschenk door geloof en door geloof in de gerechtigheid van Christus worden we in staat gesteld een gehoorzaam en overwinnend leven te leiden.

Het lege graf (Johannes 20:1–10)

De opstanding van Christus uit het graf heel vroeg op de eerste dag van de week was onmisbaar voor het geloof van zijn volgelingen. Christus moest uit het graf opstaan zoals Hij had gezegd en zoals het Oude Testament voorspelde. Geen kwade macht kon Hem in de grond houden. Op het machtige bevel van zijn Vader om op te staan, waren de krachten van het kwaad totaal overwonnen. De apostel Paulus zegt in 1 Korintiërs 15:17: ‘Maar als Christus niet is opgewekt, is uw geloof nutteloos, bent u nog een gevangene van uw zonden.’ Bovendien vervolgt hij in vers 19: ‘Als wij alleen voor dit leven op Christus hopen, zijn wij de beklagenswaardigste mensen die er zijn.’

Waarom ‘beklagenswaardigst’? Omdat de glorieuze hoop van de opstanding niet mogelijk zou zijn, en de doden in Christus niet tot leven zouden worden gewekt, als de opstanding er niet was geweest. Maar de opstanding vond plaats op de ochtend van de eerste dag van de week, en Maria van Magdala, Petrus en Johannes waren getuige van het lege graf. De Romeinse soldaten waren er kort daarvoor getuige van dat Christus uit het graf kwam en zij vielen als doden op de grond bij de aanblik van zijn verblindende heerlijkheid. De soldaten waren zelfs zo verbaasd over wat ze met hun eigen ogen hadden gezien, dat ze zich naar de religieuze leiders haastten om hen te vertellen wat er was gebeurd.

Maar de leiders waren zo tegen Jezus gekant dat ze elk duidelijk bewijs van zijn glorieuze opstanding volledig negeerden. De leiders wisten echter zeker dat Christus was opgestaan; waarom zouden ze anders de soldaten omkopen met geld? Matteüs beschrijft wat er werkelijk gebeurde: Die kwamen bijeen met de oudsten en ze besloten de soldaten een flinke som geld te geven en hun op te dragen: ‘Zeg maar: “Zijn leerlingen zijn ’s nachts gekomen en hebben Hem heimelijk weggehaald terwijl wij sliepen.” En mocht dit de gouverneur ter ore komen, dan zullen wij hem wel bepraten en ervoor zorgen dat jullie buiten schot blijven.’¹³¹

Het is daarom overduidelijk dat de leiders een duidelijke leugen in stand hielden en zo het duidelijke bewijs van de opstanding tegenspraken. Alle Romeinse soldaten sliepen op een bepaald moment, waardoor de leerlingen het lichaam van Christus konden stelen? Onmogelijk! Noch rovers, noch de leerlingen van Christus stalen zijn lichaam. De Heiland stond glorieus op uit het graf. Zelfs zijn gezichtsbedekking was netjes opgevouwen en opzij gelegd, wat laat zien dat er geen bewijs was van grafschennis of diefstal.

Jezus en Maria (Johannes 20:11–18)

Maria had het unieke voorrecht om, vóór de leerlingen, het lege graf te zien. Zij was ook de eerste die de opgestane Jezus zag en hoorde. Toen ze bij het lege graf bleef staan, ging ze naar binnen en zag onverwacht twee engelen zitten op de plek waar het verrezen lichaam van Christus had gelegen. Ze vroegen haar waarom ze huilde.

¹³¹ Matteüs 28:12-14

Toen ze zich omdraaide, stond ze oog in oog met een man van wie ze dacht dat hij de tuinman was. Toen Jezus haar zag huilen, vroeg hij haar: ‘Waarom huil je? Wie zoek je?’¹³² Maria's aandacht was volledig gericht op het vermiste lichaam van Jezus, totdat Jezus haar naam zei. Toen ze Hem hoorde, realiseerde ze zich plotseling wie Hij was en noemde Hem ‘Rabboeni’.

Maria haastte zich naar de leerlingen en vertelde hen het goede nieuws dat ze de Heer had gezien. Jezus was in zijn menselijkheid aan haar verschenen, net zoals Hij later aan de leerlingen zou verschijnen toen Hij hen een ontbijt bereidde en toen Hij Tomas toestond zijn littekens aan te raken. Voor ons behoudt Jezus zijn menselijkheid voor eeuwig. Op die manier verbindt Hij ons met Hem op een manier die niet verbroken kan worden.

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. Het is waar dat Jezus moest sterven om de zondige mensheid te redden. Maar waarom moest Hij op zo'n gruwelijke manier sterven? Waarom was een 'normale' dood niet voldoende?
2. Meer dan ooit stellen mensen dezelfde vraag die Pilatus ook al stelde aan Jezus: 'Wat is waarheid?' Waarom wordt de waarheid tegenwoordig vaak genegeerd? Welke sociale factoren dragen hieraan bij?
3. Reageer op de volgende uitspraken: Kijk omhoog en leef, kijk omlaag en sterf. Geef nooit op, maar kijk altijd omhoog en zie licht in het gezicht van Jezus. Op welke praktische manier kan je 'de mens' zien?
4. Wat is het belang dat Jezus het werk om zijn leerlingen op te leiden in het uitdragen van het evangelie, voltooide net voordat Hij zijn eigen verlossingswerk aan het kruis volbracht? Welk werk denk je dat Hij nog moet afmaken in jouw leven? Leg uit.
5. Welke praktische les kunnen we leren uit de ervaring van Maria? Ze was zo bevangen door haar verdriet en tranen dat zij de opgestane Jezus in eerste instantie niet herkende. Hoe kunnen wij door onze zorgen en lasten soms zo terneergeslagen zijn dat we de aanwezigheid van Jezus in ons leven niet opmerken? Hoe kunnen we uit die situatie ontsnappen?
6. Denk een moment na over het tragische levenseinde van Pilatus. Welke lessen kunnen we trekken uit de manier waarop hij zichzelf presenteerde, in het bijzonder zijn relatie ten opzichte van de Joden, de Romeinse autoriteiten en Jezus?

¹³² Johannes 20:15

Les 13: Epiloog: Jezus en zijn Woord kennen

December 21-27

Deel I: Overzicht

Lezen: *Johannes 21:1–19; 21:18–25; 8:40–46; 4:46–54; 12:32; 15:1–11*

Aan het einde, of de epiloog, van het evangelie van Johannes probeerde Christus de leerstellingen over zijn spirituele koninkrijk, zijn plaatsvervangende dood en zijn zekere opstanding uit de dood in de harten en gedachten van zijn volgelingen te verankeren. Zijn leerlingen leken echter, zelfs tot het einde toe, de waarheid van wat Hij zei niet te absorberen. Hoe vaak Hij ook probeerde hen deze waarheid uit te leggen en hen tot geloof te brengen, ze vonden het heel moeilijk om te verwerken.

Laten we niet te hard zijn voor de leerlingen, want is dit niet ook het probleem van veel christenen vandaag de dag? We horen de woorden van Christus en bestuderen ze, maar worden ze echt een integraal onderdeel van ons leven? Of blijven ze in ons hoofd zitten zonder ons hart te bereiken?

Het is moeilijk te geloven, maar waar, dat Petrus en de andere leerlingen dachten dat Christus tijdens zijn aardse bediening het letterlijke koninkrijk aan Israël zou herstellen door de Romeinse macht te verslaan. Na de opstanding werd de hoop van de twee leerlingen de bodem ingeslagen toen ze naar Emmaüs reisden. En toen Jezus (door hen niet herkend als de Verlosser) zich bij hen voegde, legde Hij hen de profetieën over zichzelf uit. Bovendien hielp de realiteit van de opstanding, en kort daarna de uitstorting van de heilige Geest, om te actualiseren wat Hij de twaalf al die tijd had geleerd. Uiteindelijk werd het zo echt voor de leerlingen dat ze bereid waren hun leven te riskeren voor de zaak van het evangelie.

Het lijkt erop dat de leerlingen in die laatste paar weken met de opgestane Heer eindelijk meer begrepen en geloofden van wat Jezus hen probeerde te vertellen. Hij was tot het einde toe lankmoedig met hen en Hij is vandaag net zo bereid om geduldig met ons te zijn. Wat zouden we doen zonder zijn geduld? Moge deze gedachte ons inspireren om trouwer te zijn in onze gedachten, in ons hart en in ons leven.

Deel II: Commentaar

Ontmoeting in Galilea (Johannes 21:1–19)

Zelfs nadat de opgestane Heer drie keer aan de leerlingen was verschenen, gingen ze op voorstel van Petrus weer vissen. Ze zwoegden de hele nacht maar hun inspanningen leverden niets op. Normaal gesproken zouden ze iets gevangen hebben, hoe klein ook. Maar het was de bedoeling van Jezus dat ze zich door deze mislukking zouden concentreren op het vissen van mensen. Ons falen in iets wat we goed doen, brengt ons er vaak toe om goddelijke hulp te zoeken.

Vroeg die ochtend verscheen Jezus aan de kust, verrichtte het wonder van de grote visvangst en gaf zijn volgelingen vervolgens een ontbijt te eten. Dit verhaal vertelt ons dat de opgestane Christus een echt mens was, net als vóór zijn dood. Bovendien liet Jezus door het bereiden van voedsel zien dat Hij gaf om de behoeften van zijn vermoeide en hongerige leerlingen. Door dit te doen, liet Jezus hen zien dat Hij altijd hun vriend zou zijn, zorg dragend voor hun behoeften terwijl zij zich inspanden om zijn bediening vooruit te helpen.

Het is veelzeggend dat de Heer zich in deze laatste ontmoeting op Petrus richtte. Direct na zijn opstanding noemde Jezus Petrus specifiek bij naam, en nu koos Hij hem opnieuw uit en stelde hem drie pertinente vragen over een zeer belangrijk onderwerp - van Hem houden. Eerder, toen Jezus de

leerlingen vertelde over zijn naderende kruisiging, stond Petrus erop dat hij voor Hem zou sterven.¹³³ Maar ondanks die belofte vluchtten Petrus en de andere leerlingen voor hun leven, denkend dat hun zaak verloren was. Later verloochende Petrus Christus drie keer, precies zoals Jezus had voorspeld.

In de cultuur van het Midden-Oosten is het beschamend om je vrienden te verloochenen en Petrus voelde die schaamte heel sterk. Jezus kende de schaamte die Petrus voelde en stelde hem drie vragen die bedoeld waren om hem te helpen bij zijn genezing en herstel. Drie keer vroeg Jezus hem bij zijn naam: 'Simon, zoon van Johannes, heb je Me lief?'¹³⁴ Jezus gebruikte het Griekse werkwoord *agapao*, dat verwijst naar Gods onvoorwaardelijke liefde, en Petrus antwoordde met het werkwoord *fileo*, dat vaak verwijst naar het liefhebben van een vriend.

Het lijkt erop dat Petrus niet het gevoel had dat zijn liefde voor zijn Heer zo verheven was als de liefde van zijn Heer voor hem. Hier, in zijn antwoord, toonde Petrus nederigheid en leergierigheid, eigenschappen die hem kwalificeerden om Jezus' 'schapen' te hoeden.¹³⁵ Dit gebaar van Christus' kant bewees dat Petrus nu in ere hersteld was en de zorg voor Christus' kudde van gelovigen was toevertrouwd. Wat een verandering! De impulsieve en overmoedige Petrus had eindelijk geleerd nederig te zijn, zichzelf te wantrouwen en op Jezus te vertrouwen.

Je ogen op Jezus gericht houden (Johannes 21:18–25)

Het is gerechtvaardigd om te zeggen dat er een soort 'competitie' gaande leek te zijn tussen twee van Christus' prominente leerlingen: Petrus en Johannes. Beiden wedijverden om zijn aandacht. Jezus was net klaar met het eerherstel van Petrus ten overstaan van zijn medeleerlingen en had hem de herderlijke zorg voor zijn schapen toevertrouwd. Te midden van dit herstelwerk deed Jezus de voorspelling dat Petrus zijn leven zou geven voor het evangelie.¹³⁶ Toen riep Jezus Petrus op Hem te volgen, wat de enige manier was om trouw en sterk te blijven te midden van de eb en vloed van de bediening en zelfs tijdens het martelaarschap.

Terwijl Petrus met Christus wandelde, was Johannes in de buurt. Dat maakte Petrus blijkbaar nieuwsgierig. Als Petrus moest lijden, moest Johannes dan ook niet lijden? De oproep om hem te volgen was immers specifiek aan hem gericht. Daarom vroeg Petrus: 'En wat gebeurt er met hem, Heer?'¹³⁷ Jezus wist wat er in Petrus' hart omging en antwoordde snel: 'Wanneer Ik wil dat hij in leven blijft totdat Ik kom, is dat niet jouw zaak. Jij moet Mij volgen.'¹³⁸

Eenvoudig gezegd, wat Jezus Petrus probeerde duidelijk te maken is dat de prioriteit van het volgen van Hem niet afhangt van welke andere mensen volgen of van de omstandigheden die zich voordoen. De druk van anderen kan ons de ene of de andere kant op sturen, maar we moeten volledig toegewijd zijn aan Jezus, ongeacht mensen of omstandigheden. Deze denkwijze is vandaag de dag hard nodig, nu mensen de neiging hebben om grillen of de publieke opinie te volgen. Maar als trouwe volgelingen van Jezus kunnen we dat niet doen. We moeten Hem volgen vanwege onze eigen persoonlijke overtuiging in Hem als Redder, omdat onze redding een zaak is tussen ons en God. Wanneer Jezus terugkomt, maakt het niet uit wat anderen van ons denken; het maakt alleen uit wat God van ons denkt.

¹³³ Johannes 13:37

¹³⁴ Johannes 21:16

¹³⁵ Idem

¹³⁶ Zie Johannes 21:18-19

¹³⁷ Johannes 21:21

¹³⁸ Johannes 21:22

We moeten dit gedeelte niet afsluiten zonder in te gaan op een mogelijk misverstand dat in de gedachten van velen kan ontstaan over Jezus' woorden over Johannes. Jezus' focus lag op de noodzaak dat Petrus Hem hoe dan ook zou volgen, niet op wat er met Johannes zou gebeuren. Let op de voorwaardelijke verklaring: 'Wanneer Ik wil dat hij in leven blijft . . .' Het was nogal gemakkelijk voor Petrus, en gemakkelijk voor ons, om Jezus' duidelijke woorden onnodig verkeerd te interpreteren en zijn belangrijkste punt, namelijk trouw blijven, te missen.

Soms kunnen zelfs onze beste vrienden onze woorden verkeerd begrijpen. Onze beste vriend Jezus begrijpt ons echter nooit verkeerd. Denk na over de volgende geïnspireerde uitspraak over ons volledige vertrouwen in de onveranderlijke Jezus stellen: 'In zijn barmhartigheid en trouw staat God vaak toe dat degenen in wie we vertrouwen stellen ons in de steek laten, zodat we leren hoe dwaas het is om op mensen te vertrouwen. Laten we volledig, nederig, onzelfzuchtig op God vertrouwen.'¹³⁹

Licht en donker (Johannes 8:40–46)

Er zijn mensen die vastbesloten zijn om vast te houden aan hun verkeerde meningen, hoeveel bewijs van het tegendeel ze ook zien. Ze hebben ook de neiging om alleen mensen om zich heen te verzamelen die het met hen eens zijn, waardoor ze hun eigen dwalingen versterken.

Zo was het ook met de religieuze leiders. Ze waren zo verblind door hun eigen egocentrisme en vooroordelen dat ze Jezus hartstochtelijk haatten. Het is zo vreemd dat ze beweerden de Vader lief te hebben, maar toch zijn Zoon haatten. Jezus ontmaskerde deze hypocrisie met deze woorden: 'Als God uw Vader was,' zei Jezus tegen hen, 'zou u Mij liefhebben, want Ik ben bij God vandaan gekomen toen Ik hiernaartoe kwam. Ik ben niet namens mezelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden.'¹⁴⁰

Jezus geneest de zoon van de Joodse hoveling (Johannes 4:46–54)

In onze studie van deze week kijken we ook naar het verhaal van een vooraanstaande Joodse edelman, die een belangrijke officier is in dienst van koning Herodes. De zoon van de edelman kwijnde weg op zijn sterfbed. Alle artsen hadden hem opgegeven. Wanhopig zocht de vader de grote Geneesheer op, ook al geloofde hij niet echt dat Hij de beloofde messias was. Jezus wist dat als Hij de zoon van de hoveling niet zou genezen, deze niet zou geloven dat Hij de Christus was.

Hoewel Jezus de motieven van de man kende, wilde Hij niet alleen zijn zoon genezen, maar ook oprecht geloof in de man wekken en redding brengen aan de hele familie. Jezus zei tegen de edelman: 'Jullie geloven alleen maar als je tekenen en wonderen ziet!'¹⁴¹ Deze woorden prikkelden het geweten van de vader en brachten hem ertoe om zijn zelfzuchtige motieven in twijfel te trekken, wat hem op het pad zette om in Jezus te geloven omwille van hemzelf.

Volharden in Jezus (Johannes 12:32; 15:1–11)

Toen Jezus 'van de aarde omhooggeheven' werd,¹⁴² trok Hij velen tot zich, en ook vandaag trekt Hij nog velen. Maar tot Christus getrokken worden is slechts de eerste stap in onze bevrijdende relatie met

¹³⁹ Ellen White, *The Ministry of Healing*, blz. 486

¹⁴⁰ Johannes 8:42

¹⁴¹ Johannes 4:48

¹⁴² Johannes 12:32

Hem, want we moeten met Hem blijven wandelen en in Hem blijven, wat vastberadenheid en standvastigheid vereist op onze spirituele reis.

Om het belang van in Hem blijven te benadrukken, noemt Jezus het zeven keer in slechts vier verzen, te vinden in Johannes 15:4-7. Zonder in Hem te blijven kunnen we geen ‘vrucht’ dragen.¹⁴³ Zonder in Christus te blijven ‘kunnen we niets doen.’¹⁴⁴ De betekenis van dit vers wordt heel duidelijk als we het levensechte voorbeeld bekijken van het enten van een stek in een wijnstok. Als de ent niet aan de ouderstam hecht, zal hij verdrogen. Zonder de ouderstam kan de ent dus helemaal niets doen.

De kwaliteit van verbinding bevat de idee van intimiteit en duurzaamheid. De vruchtbare tak heeft een levende verbinding met de wijnstok. ‘Vezel voor vezel en ader voor ader zal [de ent] met de wijnstok vergroeid raken en deel krijgen aan zijn leven. . . . Zoals de ent leven ontvangt wanneer die met de wijnstok verbonden is, zo neemt de zondaar deel aan de goddelijke natuur wanneer hij met Christus verbonden is. De eindige mens is verenigd met de oneindige God. Wanneer we zo verenigd zijn, blijven de woorden van Christus in ons en worden we niet gedreven door een krampachtig gevoel, maar door een levend, blijvend principe.’¹⁴⁵

Deel III: Toepassing

Denk na over onderstaande vragen en beantwoord ze:

1. Denk er eens over na wat er gebeurt als we teveel vertrouwen stellen in mensen, zelfs ons beste vrienden, in plaats van in Jezus. In dergelijke situaties staat God, in zijn grote liefde en genade voor ons, toe dat die vrienden ons teleurstellen, zodat we leren ons vertrouwen volledig op Christus te richten. In welke mate moeten we onze beste vrienden dan nog vertrouwen?
2. Als we weten en geloven dat God ons heeft vergeven, is het dan akkoord volledig in die vergeving te geloven zonder onszelf volledig te vergeven, omdat we weten dat we die vergeving eigenlijk niet verdienen? Waarom wel/niet?
3. Wetende dat we moeilijke tijden wellicht alleen moeten doorstaan, hoe afhankelijk moeten we onszelf dan maken van andere christenen om ons heen? Hebben we nog steeds mensen om ons heen nodig om ons op te porren of hebben we geleerd onze kracht te putten uit onze omgang met Jezus? Leg uit.
4. Wat betekent het werkelijk in jouw dagelijks leven dat je zonder Jezus niets kunt doen? Waar verwijst dat ‘niets’ specifiek naar?

¹⁴³ Johannes 15:4

¹⁴⁴ Johannes 15:5

¹⁴⁵ Ellen White, *Sons and Daughters of God*, blz. 291.